

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (peto vijeće)

9. lipnja 2016. *

„Damping – Uvoz bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država – Konačna antidampinška pristojba – Tužba za poništenje – Udruženje – Nepostojanje izravnog utjecaja na članove – Nedopuštenost – Antidampinška pristojba na nacionalnoj razini – Pojedinačan tretman – Odabir uzoraka – Prava obrane – Nediskriminacija – Obveza primjene dužne pažnje“

U predmetu T-276/13,

Growth Energy, sa sjedištem u Washingtonu, DC (Sjedinjene Američke Države),

Renewable Fuels Association, sa sjedištem u Washingtonu,

koje je zastupao P. Vander Schueren, *avocat*, a zatim Vander Schueren i M. Peristeraki, *avocats*,

tužitelji,

protiv

Vijeća Europske unije, koje je zastupala S. Boelaert, u svojstvu agenta, uz asistenciju G. Berrischa, *avocat*, i B. Byrnea, *solicitor*, a zatim R. Bierwagena i C. Hippa, *avocats*,

tuženika,

koje podupire

Europska komisija, koju zastupaju M. França i T. Maxian Rusche, u svojstvu agenata,

i

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, koji zastupaju O. Prost i A. Massot, *avocats*,

intervenijenti,

povodom zahtjeva za djelomično poništenje Provedbene uredbe Komisije (EU) br. 157/2013 od 18. veljače 2013. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država (SL L 49, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 130., str. 263.), u dijelu u kojem se odnosi na tužitelje i njihove članove,

OPĆI SUD (peto vijeće),

u sastavu: A. Dittrich, predsjednik, J. Schwarcz i V. Tomljenović (izvjestiteljica), suci,

* Jezik postupka: engleski

tajnik: C. Heeren, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 20. i 21. svibnja 2015.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

- 1 Tužitelji, Growth Energy i Renewable Fuels Association, udruženja su koja zastupaju američke proizvođače bioetanola i druge organizacije koje djeluju u području biogoriva, u slučaju Growth Energyja, i zagovornike etanola u Sjedinjenim Američkim Državama, u slučaju Renewable Fuels Associationa.
- 2 Nastavno na pritužbu koju je podnio ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (Europsko udruženje proizvođača obnovljivog etanola, u daljnjem tekstu: ePure), Europska komisija pokrenula je antidampinški postupak o uvozu u Europsku uniju bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država na temelju članka 5. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.; u daljnjem tekstu: Osnovna uredba).
- 3 Tužitelji tvrde da su imali svojstvo zastupajućih udruženja tijekom antidampinškog postupka i da ih se smatralo zainteresiranim osobama tijekom cijelog postupka.
- 4 U obavijesti o pokretanju antidampinškog postupka o uvozu bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država (SL 2011., C 345, str. 7.) Komisija je navela da zbog velikog broja proizvođača izvoznika u SAD-u i proizvođača u Uniji ima namjeru provesti odabir uzorka prvonavedenih i drugonavedenih, u skladu s člankom 17. Osnovne uredbe.
- 5 Komisija je 16. siječnja 2012. dopisom obavijestila Marquis Energy LLC, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC i Platinum Ethanol LLC (u daljnjem tekstu: uzorkovani proizvođači), društva koja su članovi tužiteljâ, da su odabrani kao uzorak proizvođača izvoznika u SAD-u. Nakon toga ta društva poslala su Komisiji svoje odgovore na antidampinški upitnik 22. veljače 2012., a Komisija je obavila posjete radi provjere u njihovim prostorijama.
- 6 Tužitelji su 26. ožujka 2012. dostavili Komisiji svoja pisana očitovanja na pokretanje antidampinškog postupka.
- 7 Komisija je 24. kolovoza 2012. tužiteljima dostavila dokument o privremenoj objavi u kojem je navela činjenice i razloge na temelju kojih je odlučila nastaviti ispitni postupak bez nametanja privremenih mjera (u daljnjem tekstu: dokument o privremenoj objavi). U točkama 45. do 47. tog dokumenta navela je, među ostalim, da u tom stadiju nije moguće ocijeniti je li izvoz bioetanola podrijetlom iz SAD-a bio obavljen prema dampinškim cijenama zbog toga što uzorkovani proizvođači nisu razlikovali unutarnje prodaje i izvozne prodaje i što su sve svoje prodaje obavljali prema nezavisnim trgovcima/proizvođačima mješavina sa sjedištem u SAD-u, koji su potom miješali bioetanol s benzinom i preprodavali ga. Posljedično, uzorkovani proizvođači nisu imali nikakvih saznanja o odredištu proizvoda i njegovoj cijeni prilikom izvoza. Komisija je stoga odlučila nastaviti ispitni postupak i proširiti ga tako da obuhvati trgovce/proizvođače mješavina kako bi dobila podatke o cijeni prilikom izvoza i cjelovitu sliku tržišta bioetanola (točka 50. tog dokumenta).

- 8 Na zahtjev tužiteljâ, Plymouth Energy Companyja i POET-a provedeno je saslušanje pred Komisijinim dužnosnikom za saslušanja.
- 9 Tužitelji su 24. rujna 2012. podnijeli svoja očitovanja na dokument o privremenoj objavi.
- 10 Komisija je 6. prosinca 2012. tužiteljima poslala dokument o konačnoj objavi u kojem je na temelju podataka nezavisnih trgovaca/proizvođača mješavina ispitala postojanje dampinga koji uzrokuje štetu industriji Unije (u daljnjem tekstu: dokument o konačnoj objavi). Stoga je namjeravala nametnuti konačne mjere u stopi od 9,6% na nacionalnoj razini za razdoblje od tri godine.
- 11 Tužitelji su 17. prosinca 2012. podnijeli svoja očitovanja na taj dokument.
- 12 Dopisom od 21. prosinca 2012. Komisija je dostavila dokument o dodatnoj objavi koji, s jedne strane, u biti produljuje razdoblje valjanosti konačne antidampinške mjere s tri na pet godina i, s druge strane, poziva tužitelje da pruže pisana očitovanja na tu izmjenu kao i na dokument o konačnoj objavi najkasnije do 2. siječnja 2013.
- 13 Tužitelji su 2. siječnja 2013. podnijeli svoja očitovanja na taj dokument.
- 14 Dopisom od 30. siječnja 2013. Komisija je odgovorila na očitovanja tužiteljâ o dokumentu o konačnoj objavi.
- 15 Vijeće Europske unije donijelo je 18. veljače 2013. Provedbenu uredbu (EU) br. 157/2013 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država (SL L 49, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 130., str. 263.; u daljnjem tekstu: pobijana uredba), kojom je uvedena antidampinška pristojba na uvoz bioetanola, koji se nekad navodi i kao „etanol za gorivo”, tj. etilni alkohol proizveden od poljoprivrednih proizvoda, denaturirani ili nedenaturirani, isključujući proizvode s udjelom vode većim od 0,3% (m/m), mjereno u skladu s normom EN 15376, ali uključujući etilni alkohol proizveden od poljoprivrednih proizvoda sadržan u mješavinama s benzinom s udjelom etilnog alkohola većim od 10% (v/v) namijenjen kao gorivo, trenutačno obuhvaćen oznakama KN ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 i ex 3824 90 97 (oznake TARIC 2207100012, 2207200012, 2208909912, 2710122111, 2710122592, 2710123111, 2710124111, 2710124511, 2710124911, 2710125111, 2710125911, 2710127011, 2710129011, 3814001011, 3814009071, 3820000011 i 3824909767), podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država, po stopi od 9,5% na nacionalnoj razini, definirano u obliku fiksnog iznosa od 62,30 eura po toni neto, primjenjivo u razmjeru, po težini, sa sadržajem bioetanola, za razdoblje od pet godina.
- 16 Što se tiče uzorkovanih proizvođača izvoznika u SAD-u, Vijeće je u uvodnim izjavama 12. do 16. pobijane uredbe utvrdilo da je ispitni postupak pokazao da nijedan od uzorkovanih proizvođača spomenutih u točki 5. gore nije izvezio bioetanol na tržište Unije. Oni su ga zapravo prodavali na domaćem tržištu nezavisnim trgovcima/proizvođačima mješavina koji su ga zatim miješali s benzinom i preprodavali na domaćem tržištu i za izvoz posebno za Uniju. Ti proizvođači nisu nužno znali jesu li njihovi proizvodi namijenjeni tržištu Unije i nisu imali nikakvih saznanja o prodajnim cijenama koje su primjenjivali trgovci/proizvođači mješavina. To znači da američki proizvođači bioetanola nisu izvoznici proizvoda o kojem je riječ u Uniju. Izvoznici su zapravo trgovci/proizvođači mješavina. Kako bi okončalo dampinški ispitni postupak, Vijeće se oslonilo na podatke dvaju trgovca/proizvođača mješavina koji su pristali surađivati u ispitnom postupku.
- 17 U pogledu utvrđenja dampinga Vijeće je u uvodnim izjavama 62. do 64. pobijane uredbe objasnilo da smatra svrsishodnim utvrditi dampinšku maržu na nacionalnoj razini. Čak iako su određeni proizvođači tvrdili da je moguće identificirati njihove proizvode i rekonstruirati njihov slijed kad se prodaju operatorima u SAD-u radi izvoza, nisu mogli dokazati vezu između svojih prodaja na tržištu

SAD-a i izvoza u Uniju koji su obavili drugi operatori i nisu imali saznanja o razini cijena prilikom izvoza u Uniju. Prema mišljenju Vijeća, struktura industrije bioetanola i način na koji su se proizvodi o kojima je riječ proizvodili i prodavali na tržištu SAD-a i izvozili u Uniju učinili su nemogućim utvrđivanje pojedinačnih dampinških marža za proizvođače u SAD-u.

- 18 Dopisom od 20. veljače 2013. Komisija je odgovorila na očitovanja tužiteljâ i Plymouth Energy Companyja o dokumentu s dodatnom objavom.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 19 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 15. svibnja 2013. i izmijenjenim dopisom od 17. svibnja 2013. tužitelji su pokrenuli ovaj postupak.

1. Zahtjev za spajanje s predmetom T-277/13, Marquis Energy/Vijeće

- 20 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 18. lipnja 2013. tužitelji su zatražili spajanje ovog predmeta s predmetom T-277/13, Marquis Energy/Vijeće. U svojim očitovanjima Vijeće je od Općeg suda zatražilo da odlučivanje o eventualnom spajanju dvaju predmeta odgodi do zatvaranja pisanog dijela postupka i do ispitivanja argumenata stranaka o dopuštenosti.
- 21 Predsjednik petog vijeća Općeg suda odlučio je 31. srpnja 2013. da se ovaj predmet neće spojiti s predmetom T-277/13, Marquis Energy/Vijeće.

2. Intervencije

- 22 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 16. srpnja 2013. Komisija je u ovom predmetu zatražila intervenciju u potporu zahtjevu Vijeća. Tužitelji i Vijeće nisu istaknuli prigovore u odnosu na tu intervenciju.
- 23 Aktom podnesenim 20. rujna 2013. ePure je u ovom predmetu zatražio intervenciju u potporu zahtjevu Vijeća. Tužitelji i Vijeće nisu istaknuli prigovore u odnosu na tu intervenciju.
- 24 Rješenjima od 4. veljače 2014. predsjednik petog vijeća Općeg suda prihvatio je zahtjeve za intervenciju.
- 25 Komisija i ePure podnijeli su 18. travnja 2014. svoje interencijske podneske.

3. Mjere upravljanja postupkom i usmeni dio postupka

- 26 Na prijedlog suca izvjestitelja Opći sud odlučio je otvoriti usmeni dio postupka i u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih člankom 64. svojeg Poslovnika od 2. svibnja 1991. postavio pisana pitanja Vijeću i tužiteljima. Stranke su na pisana pitanja odgovorile u dodijeljenom roku.
- 27 Međutim, Vijeće je dopisom od 29. travnja 2015. obavijestilo Opći sud da smatra da su određeni podaci potrebni za odgovaranje na ta pitanja povjerljivi, pozivajući Opći sud da donese mjere izvođenja dokaza kako bi moglo „podnijeti te dokumente”, zahtijevajući povjerljivo postupanje s njima.
- 28 Dopisom od 19. svibnja 2015. tužitelji su podnijeli tri zahtjeva Općem sudu kojima se traži, kao prvo, donošenje mjera izvođenja dokaza koje Vijeću nalažu podnošenje tih dokumenata, kao drugo, povlačenje dijela (i) 1 odgovora Vijeća na pisana pitanja Općeg suda ili, alternativno, dopuštenje da mogu podnijeti pisana očitovanja i, kao treće, da im se omogući podnošenje pisanih očitovanja radi ispravljanja činjeničnih pogrešaka u odgovoru Vijeća.

- 29 Opći sud saslušao je na raspravi održanoj 20. i 21. svibnja 2015. izlaganja i odgovore stranaka na pitanja koja im je postavio. Na toj raspravi tužitelji su djelomično odustali od svojeg zahtjeva od 19. svibnja 2015. povlačeći, među ostalim, svoj drugi i treći zahtjev naveden u točki 28. gore, što je Opći sud zabilježio u zapisnik s rasprave.
- 30 Na kraju rasprave predsjednik petog vijeća Općeg suda odgodio je zatvaranje usmenog dijela postupka za kasniji datum.
- 31 Budući da je Opći sud ocijenio da nije potrebno naložiti gorenavedene mjere izvođenja dokaza, stranke su dopisom od 9. prosinca 2015. obaviještene da je usmeni dio postupka zatvoren istog dana.

4. Zahtjevi za povjerljivo postupanje

- 32 Aktom podnesenim 22. studenoga 2013. tužitelji su zatražili povjerljivo postupanje, u odnosu na ePure, s određenim dokumentima priloženima tužbi, dijelom svoje replike i određenim dokumentima u njezinu prilogu.
- 33 Aktom podnesenim 15. svibnja 2015. tužitelji su zatražili povjerljivo postupanje, u odnosu na ePure, s određenim dijelovima odgovora Vijeća na pitanja Općeg suda u okviru mjera upravljanja postupkom.
- 34 ePure dobio je jedino verzije tih dokumenata koje nisu povjerljive i nije iznio nikakav prigovor na zahtjeve za povjerljivo postupanje koji se odnose na njega.

5. Zahtjevi stranaka

- 35 U tužbi kako je izmijenjena dopisom od 17. svibnja 2013. tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:
- poništi pobijanu uredbu u dijelu u kojem se odnosi na njih i na njihove članove;
 - naloži Vijeću snošenje troškova.
- 36 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:
- odbaci tužbu kao nedopuštenu;
 - podredno, odbije tužbu kao neosnovanu,
 - naloži tužiteljima snošenje troškova.
- 37 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:
- odbaci tužbu kao nedopuštenu;
 - podredno, odbije tužbu kao neosnovanu,
 - naloži tužiteljima snošenje troškova.
- 38 ePure od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbene razloge tužiteljâ;
 - naloži tužiteljima snošenje troškova.

Pravo

- 39 U prilog osnovanosti svoje tužbe tužitelji ističu deset tužbenih razloga. Prvi tužbeni razlog odnosi se na povredu članka 2. stavka 8., članka 9. stavka 5. i članka 18. stavaka 1., 3. i 4. Osnovne uredbe, povredu načela pravne sigurnosti, zaštite legitimnih očekivanja i dobre uprave kao i očite pogreške u ocjeni. Drugi tužbeni razlog odnosi se na očitu pogrešku u ocjeni činjenica i povredu članka 2. stavka 10. Osnovne uredbe. Treći tužbeni razlog odnosi se na očitu pogrešku u ocjeni i povredu načela nediskriminacije i članka 3. stavka 2. Osnovne uredbe. Četvrti tužbeni razlog odnosi se na povredu članka 3. stavka 2. Osnovne uredbe i očitu pogrešku u ocjeni. Peti tužbeni razlog odnosi se na očitu pogrešku u ocjeni i povredu članka 1. stavka 4., članka 3. stavaka 1. do 3. i 5. do 7. i članka 4. stavka 1. Osnovne uredbe. Šesti tužbeni razlog odnosi se na očitu pogrešku u ocjeni i povredu članka 3. stavka 1. Osnovne uredbe. Sedmi tužbeni razlog odnosi se na očitu pogrešku u ocjeni u pogledu uzročne veze. Osmi tužbeni razlog odnosi se na povredu članka 9. stavka 2. Osnovne uredbe i načela proporcionalnosti. Deveti tužbeni razlog odnosi se na povredu članka 5. stavaka 2. i 3. Osnovne uredbe i načela dobre uprave i nediskriminacije. Naposljetku, deseti tužbeni razlog odnosi se na povredu članka 6. stavka 7., članka 19. stavaka 1. i 2., članka 20. stavaka 2., 4. i 5. Osnovne uredbe, prava obrane i načela nediskriminacije i dobre uprave kao i na nedostatak dovoljnog obrazloženja.
- 40 U tom kontekstu valja navesti da u svojim pismenima tužitelji iznose niz argumenata koji, iako imaju za cilj dokazati nezakonitost pobijane uredbe, ipak upućuju na povrede prava koje je počinila „Komisija”. Primjerice, prvi do peti, sedmi i deveti tužbeni razlog, kako su sažeti u točki 5. tužbe, počivaju na utvrđenju različitih povreda Osnovne uredbe koje je počinila „Komisija”. U tom smislu valja navesti da je upućivanje na povrede koje proizlaze iz pobijane uredbe i koje je počinila „Komisija”, a ne „Vijeće”, pogreška u pisanju u pismenima tužiteljâ. Naime, s jedne strane, iz teksta pismena tužiteljâ nedvojbeno proizlazi da se njihova argumentacija odnosi na poništenje pobijane uredbe zbog povreda koje je počinilo Vijeće. S druge strane, valja navesti da odgovor koji su Vijeće i Komisija dali na te argumente pokazuje da su smatrali da tužitelji zapravo upućuju na povrede koje je počinilo Vijeće. U tim okolnostima valja ispitati te argumente tužiteljâ u gorenavedenom smislu, koji su također usvojili Vijeće i Komisija.
- 41 Vijeće, koje podupiru Komisija i ePure, bez formalnog isticanja prigovora nedopuštenosti na temelju članka 130. stavka 1. Poslovnika Općeg suda, ističe da je tužba nedopuštena. Ono smatra da tužitelji nemaju aktivnu procesnu legitimaciju, ni kao zastupnici svojih članova ni u osobnom svojstvu jer prema njegovu mišljenju uvjeti iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a nisu ispunjeni. Nadalje, Komisija ističe da tužitelji nemaju pravni interes.

1. Dopuštenost

- 42 Budući da su tužitelji udruženja koja zastupaju interese američke industrije bioetanola, najprije valja razmotriti pitanje mogu li ta udruženja isticati pravo pokretanja postupka u ovom slučaju, prije nego što se ispita imaju li aktivnu procesnu legitimaciju pojedinačno i također imaju li aktivnu procesnu legitimaciju za određene svoje članove. Naposljetku, valja ispitati pravni interes tužiteljâ u ovom slučaju.

Pravo udruženja poput tužiteljâ na pokretanje postupka

- 43 Vijeće smatra da tužitelji, kao udruženja koja zastupaju interese svojih članova, mogu zahtijevati poništenje pobijane uredbe samo u dijelu u kojem se ona pojedinačno odnosi na njihove članove. Također ističe da je, osim u slučaju Marquis Energyja koji je odlučio osobno pobijati pobijanu uredbu (u predmetu T-277/13, Marquis Energy/Vijeće), pobijana uredba postala konačna u odnosu na članove tužiteljâ. U tom smislu ističe da ova tužba, koju je podnijelo udruženje, ne može imati za posljedicu, u slučaju da je dopuštena i osnovana, da dovede u pitanje konačnost pobijane uredbe jer bi u tom slučaju opće načelo pravne sigurnosti, utvrđeno pravom Unije, bilo povrijeđeno.

- 44 Tužitelji osporavaju argumentaciju Vijeća tvrdeći da ono udruženjima uskraćuje pravo pokretanja postupka pred Općim sudom. Naprotiv, tužba za poništenje koju je podnijelo udruženje, kad je dopuštena, mora proizvesti učinke u odnosu na sve članove udruženja koji su u njemu bili zakonito upisani u trenutku podnošenja tužbe.
- 45 Iz sudske prakse proizlazi da se dopuštenost tužbe za poništenje koju je podnijelo udruženje zaduženo za zaštitu kolektivnih interesa svojih članova može priznati samo u tri vrste situacija, tj., kao prvo, kad to zakonska odredba izričito priznaje (vidjeti u tom smislu rješenje od 10. prosinca 2004., EFfCI/Parlament i Vijeće, T-196/03, Zb., EU:T:2004:355, t. 42.), kao drugo, kad društva koja zastupa ili određena društva među njima imaju aktivnu procesnu legitimaciju u osobnom svojstvu ili, kao treće, ako može dokazati vlastiti interes (vidjeti u tom smislu presudu od 22. lipnja 2006., Belgija i Forum 187/Komisija, C-182/03 i C-217/03, Zb., EU:C:2006:416, t. 56. i navedenu sudsku praksu i rješenje od 24. lipnja 2014., PPG i SNF/ECHA, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, t. 30.).
- 46 Stoga valja utvrditi primjenjuje li se u ovom predmetu neki od slučajeva ili više njih na tužitelje.
- 47 Kao prvo, što se tiče prvog slučaja prema kojem je tužba koju je podnijelo udruženje dopuštena kad to zakonska odredba izričito predviđa, valja navesti, s jedne strane, da tužitelji ne navode nijednu pravnu odredbu koja im daje posebno pravo na podnošenje tužbe i, s druge strane, da nijedan element iz spisa Općeg suda ne omogućuje zaključak da postoji zakonska odredba na koju bi se tužitelji u tom pogledu mogli pozvati.
- 48 Ova se tužba stoga ne može proglasiti dopuštenom zato što tužitelji imaju posebnu pravnu odredbu koja ih ovlašćuje na pokretanje postupka.
- 49 Kao drugo, što se tiče drugog slučaja, prema kojem je tužba koju je podnijelo udruženje dopuštena kad ono zastupa jedno ili više društava koja imaju aktivnu procesnu legitimaciju u osobnom svojstvu, valja utvrditi da tužitelji u biti ističu da imaju aktivnu procesnu legitimaciju jer su određeni njihovi članovi „izvoznici bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država u Uniju”.
- 50 Što se tiče članova tužiteljâ, valja stoga ispitati imaju li sljedeće četiri kategorije operatora aktivnu procesnu legitimaciju:
- Marquis Energy, koji je američki proizvođač bioetanola koji je bio uzorkovan i koji je podnio vlastitu tužbu protiv pobijane uredbe u predmetu T-277/13, Marquis Energy/Vijeće;
 - četiri uzorkovana američka proizvođača bioetanola, osim Marquis Energyja, koji su spomenuti u uvodnoj izjavi 36. pobijane uredbe (u daljnjem tekstu: četiri uzorkovana proizvođača), tj. Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET i Platinum Ethanol i koji su svi članovi barem jednog tužitelja. Naime, te četiri skupine proizvođača članovi su prvog tužitelja, Growth Energyja, a Patriot Renewable Fuels i Plymouth Energy Company također su članovi drugog tužitelja, Renewable Fuels Associationa.
 - trgovci/proizvođači mješavina bioetanola Murex i CHS;
 - svi ostali članovi tužiteljâ.
- 51 U tom smislu, kao prvo, valja utvrditi da treba isključiti da ova tužba može biti dopuštena zbog prvog od tih razloga, tj. jer tužitelji zastupaju Marquis Energy. Naime, prema sudskoj praksi, udruženje koje djeluje kao zastupnik svojih članova smije zahtijevati poništenje ako oni sami nisu podnijeli tužbu iako bi to smjeli učiniti (vidjeti rješenje od 29. ožujka 2012., Asociación Española de Banca/Komisija, T-236/10, Zb., EU:T:2012:176, t. 23. i 24. i navedenu sudsku praksu). Iz te sudske prakse stoga proizlazi da je u ovom slučaju, s obzirom na to da je Marquis Energy podnio vlastitu tužbu Općem sudu u predmetu T-277/13, Marquis Energy/Vijeće protiv pobijane uredbe, ova tužba koju su podnijeli

tužitelji, u dijelu u kojem se pozivaju na to da zastupaju Marquis Energy, u svakom slučaju nedopuštena. Nasuprot tomu, taj zaključak nema utjecaja na potrebu ispitivanja je li tužba tužiteljâ dopuštena u dijelu u kojem također zastupaju druge članove.

- 52 Kao drugo, što se tiče članova tužiteljâ koji su trgovci/proizvođači mješavina bioetanola, valja navesti da su tužitelji na raspravi iznijeli argument prema kojem su dva njegova „pridružena” člana, Murex i CHS, trgovci/proizvođači mješavina koji su izvoznici bioetanola. Murex je „pridruženi član” Growth Energyja, a CHS je „pridruženi član” Renewable Fuels Associationa. Zbog toga oni smatraju da posljedično imaju aktivnu procesnu legitimaciju kao njihovi zastupnici. Nadalje, tužitelji upućuju na to da su ta dva izvoznika podnijela obrasce za odabir uzoraka.
- 53 Nije sporno da je CHS „pridruženi” član Renewable Fuels Associationa. Međutim, kao što je to Komisija pravilno navela na raspravi, članak IV. stavak 4. točka (b) Statuta Renewable Fuels Associationa određuje da „pridruženi” član tog udruženja ima pravo sudjelovati na sastancima članova, ali nema pravo glasa, kao što je to zabilježeno u zapisniku s rasprave.
- 54 Što se tiče Murexa, nije sporno da je on „pridruženi” član Growth Energyja. Međutim, kao što je to Komisija pravilno navela na raspravi, četvrti članak articles of incorporation (statut) Growth Energyja predviđa kategorije članova sa i bez prava glasa, kao što je to zabilježeno u zapisniku s rasprave. Konkretno, prema članku II. dijelu 2.01 točki (c) Second Amended and Restated Bylaws (drugi dopunjeni i izmijenjeni statut) Growth Energyja, „pridruženi” član tog udruženja nema pravo glasa.
- 55 Bez prava glasa CHS i Murex nemaju mogućnost isticati svoje interese prilikom njihova eventualnog zastupanja od strane udruženja o kojem je riječ. U tim okolnostima i u nedostatku drugih elemenata koji bi mogli dokazati da „pridruženi” član ima takvu mogućnost isticanja svojih interesa, valja zaključiti da u ovom slučaju Renewable Fuels Association nema aktivnu procesnu legitimaciju u dijelu u kojem ističe da zastupa CHS i da Growth Energy nema aktivnu procesnu legitimaciju u dijelu u kojem ističe da zastupa Murex.
- 56 Zbog razloga navedenih u točkama 51. do 55. gore proizlazi da, ako treba isključiti da je ova tužba dopuštena u dijelu u kojem se tužitelji pozivaju na činjenicu da zastupaju Marquis Energy te CHS i Murex, s druge strane treba ispitati je li njihova tužba dopuštena u dijelu u kojem se pozivaju na činjenicu da zastupaju, kao prvo, četiri uzorkovana proizvođača osim skupine Marquis Energy i, kao drugo, sve ostale članove osim četiriju uzorkovanih proizvođača, Marquis Energyja ili trgovaca/proizvođača mješavina CHS-a i Murexa.
- 57 Kao treće, također valja odbiti argument tužiteljâ prema kojem tužba za poništenje koju je podnijelo udruženje, kad je dopuštena, mora proizvesti učinke u odnosu na sve članove udruženja koji su u njemu bili zakonito upisani u trenutku podnošenja tužbe.
- 58 U tom smislu valja podsjetiti na to da, iako je točno da s obzirom na kriterije iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a uredbe koje uspostavljaju antidampinške pristojbe imaju prema svojoj naravi i opsegu normativni karakter jer se primjenjuju na sve zainteresirane ekonomske operatore, ipak nije isključeno da određeni ekonomski operatori imaju aktivnu procesnu legitimaciju protiv određenih njihovih odredaba (vidjeti u tom smislu presude od 21. veljače 1984., Allied Corporation i dr./Komisija, 239/82 i 275/82, Zb., EU:C:1984:68, t. 11. i od 20. ožujka 1985., Timex/Vijeće i Komisija, 264/82, Zb., EU:C:1985:119, t. 12.).
- 59 U skladu sa sudskom praksom, kada uredba koja uvodi antidampinšku pristojbu nameće različite pristojbe nizu društava, društvo ima aktivnu procesnu legitimaciju samo u odnosu na one odredbe koje mu nameću konkretnu antidampinšku pristojbu i određuju njezin iznos, a ne u odnosu na one koje nameću antidampinške pristojbe drugim društvima, tako da je tužba toga društva dopuštena

samo u dijelu u kojem je usmjerena na poništenje onih odredaba uredbe koje se isključivo odnose na to društvo (vidjeti u tom smislu presudu od 15. veljače 2001., *Nachi Europe*, C-239/99, Zb., EU:C:2001:101, t. 22. i navedenu sudsku praksu).

- 60 Nadalje, iz točke 29. presude od 21. ožujka 2012., *Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening i dr./Vijeće* (T-115/06, EU:T:2012:136), proizlazi da se tužitelji u tom smislu pozivaju, s obzirom na točke 27. i 28. te presude, na to da učinci poništenja mogu nastati samo u odnosu na sve članove udruženja u mjeri u kojoj su tužbe tih članova dopuštene.
- 61 Naime, u suprotnome bi se profesionalno udruženje moglo pozvati na aktivnu procesnu legitimaciju određenih svojih članova kako bi ishodilo poništenje uredbe u korist svih svojih članova, uključujući one koji pojedinačno ne ispunjavaju uvjete iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a. To bi značilo zaobilaženje pravila o uvjetima dopuštenosti tužbi koje se mogu podnijeti protiv uredaba koje uvode antidampinške pristojbe.
- 62 U ovom slučaju tužitelji stoga mogu zahtijevati poništenje pobijane uredbe u korist svojih članova samo pod uvjetom da ona utječe na one njihove članove koji sami imaju aktivnu procesnu legitimaciju na temelju članka 263. četvrtog stavka UFEU-a protiv pobijane uredbe.
- 63 Kao četvrto, što se tiče trećeg slučaja prema kojem je tužba udruženja dopuštena ako ono može istaknuti vlastiti interes, tužitelji smatraju da imaju pravo pojedinačno podnijeti tužbu u svojstvu udruženja koja zastupaju glavne proizvođače etanola i podsjećaju na to da su bili zainteresirane stranke u upravnom antidampinškom postupku. U tom smislu stoga valja ispitati imaju li tužitelji vlastiti interes u ovom slučaju, u svojstvu udruženja koje je sudjelovalo u antidampinškom postupku (vidjeti točke 75. do 87. u nastavku).

Aktivna procesna legitimacija tužitelja

- 64 Valja podsjetiti na to da članak 263. četvrti stavak UFEU-a propisuje tri slučaja u kojima svaka fizička ili pravna osoba može podnijeti tužbu za poništenje. Pod uvjetima predviđenima u prvom i drugom stavku tog članka ona može, kao prvo, podnijeti tužbu protiv akta koji je njoj upućen. Kao drugo, može podnijeti tužbu protiv akta koji se izravno i osobno odnosi na nju i, kao treće, protiv regulatornog akta koji se izravno odnosi na nju, a ne podrazumijeva provedbene mjere.
- 65 Valja navesti da je kriterij izravnog utjecaja istovjetan u drugom i trećem slučaju iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a (rješenje od 13. ožujka 2015., *European Coalition to End Animal Experiments/ECHA*, T-673/13, Zb., EU:T:2015:167, t. 67.).
- 66 U ovom slučaju nije sporno da pobijana uredba nije upućena tužiteljima. Prema tome, valja ispitati pitanje mogu li tužitelji podnijeti tužbu za poništenje protiv pobijane uredbe na temelju drugog i trećeg slučaja iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a bilo jer, kao prvo, djeluju u osobnom svojstvu bilo jer, kao drugo, djeluju kao zastupnici jedne od kategorija operatora koji su njihovi članovi.
- 67 Što se tiče pojma izravnog utjecaja iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, valja utvrditi da on zahtijeva ispunjenje dvaju kumulativnih kriterija, tj., s jedne strane, da akt čije poništenje tužitelji zahtijevaju izravno proizvodi učinke na njihovu pravnu situaciju i, s druge strane, da taj akt ne ostavlja nikakvu diskrecijsku ovlast adresatima te mjere zaduženima za njezinu provedbu jer je ona isključivo automatske naravi i proizlazi iz samog pravnog propisa Unije bez primjene drugih posrednih pravila (rješenje od 24. rujna 2009., *Município de Gondomar/Komisija*, C-501/08 P, EU:C:2009:580, t. 25. i presuda od 13. listopada 2011., *Deutsche Post i Njemačka/Komisija*, C-463/10 P i C-475/10 P, Zb., EU:C:2011:656, t. 66.).

- 68 Što se tiče pojma osobnog utjecaja iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, u skladu s ustaljenom sudskom praksom subjekti kojima odluka nije upućena mogu tvrditi da se ona na njih osobno odnosi samo ako ta odluka na njih utječe zbog određenih osobina koja su im svojstvena ili činjenične situacije koja ih obilježava u odnosu na sve ostale osobe i zbog toga pojedinačno na njih utječe na način analogan onome na koji ona utječe na osobu kojoj je upućena (presude od 15. srpnja 1963., Plaumann/Komisija, 25/62, Zb., EU:C:1963:17, str. 223. i od 13. prosinca 2005., Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb., EU:C:2005:761, t. 33.).
- 69 Što se tiče područja obrane protiv dampinških praksi, kao prvo, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da se akti kojima se uvode antidampinške pristojbe mogu izravno i osobno odnositi na ona društva proizvođače i izvoznike koji mogu dokazati da su navedeni u aktima Komisije ili Vijeća ili uključeni u pripremne ispitne postupke (presude Allied Corporation i dr./Komisija, t. 58. *supra*, EU:C:1984:68, t. 12. i od 23. svibnja 1985., Allied Corporation i dr./Vijeće, 53/83, Zb., EU:C:1985:227, t. 4.).
- 70 Kao drugo, na uvoznike proizvoda o kojem je riječ čije su preprodajne cijene uzete u obzir za izračun izvoznih cijena i na koje se stoga odnose utvrđenja u vezi s postojanjem dampinške prakse izravno se i osobno odnose uredbe koje uvode antidampinške pristojbe (presude od 14. ožujka 1990., Nashua Corporation i dr./Komisija i Vijeće, C-133/87 i C-150/87, Zb., EU:C:1990:115, t. 15. i Gestetner Holdings/Vijeće i Komisija, C-156/87, Zb., EU:C:1990:116, t. 18.). To također vrijedi za uvoznike povezane s izvoznicima iz trećih zemalja čiji su proizvodi predmet antidampinških pristojbi, osobito kad je izvozna cijena izračunana na temelju preprodajne cijene tih uvoznika na tržištu Unije i kad je na temelju tih preprodajnih cijena izračunana antidampinška pristojba (vidjeti u tom smislu presudu od 11. srpnja 1990., Neotype Techmaslexport/Komisija i Vijeće, C-305/86 i C-160/87, Zb., EU:C:1990:295, t. 19. i 20.).
- 71 Kao treće, Sud je presudio da se na proizvođača izvorne opreme, bez potrebe da ga se kvalificira kao uvoznika ili izvoznika, izravno i osobno odnose odredbe uredbe o dampinškim praksama proizvođača od kojega je kupio proizvode zbog posebnosti njegovih poslovnih odnosa s tim proizvođačem. Naime, Sud je smatrao da je zbog uzimanja u obzir tih posebnosti Vijeće odredilo određenu profitnu stopu marže u okviru izračuna uobičajene vrijednosti, koja je potom uzeta u obzir prilikom izračuna dampinške marže na temelju koje je određena antidampinška pristojba, tako da su se na proizvođača izvorne opreme odnosila utvrđenja o postojanju inkriminirajuće dampinške prakse (vidjeti u tom smislu presude Nashua Corporation i dr./Komisija i Vijeće, t. 70. *supra*, EU:C:1990:115, t. 17. do 20. i Gestetner Holdings/Vijeće i Komisija, t. 70. *supra*, EU:C:1990:116, t. 20. do 23.).
- 72 Kao četvrto, sudska praksa priznala je aktivnu procesnu legitimaciju proizvođaču Unije jer se uredba koja uvodi antidampinšku pristojbu temeljila na individualnoj situaciji proizvođača kao glavnog proizvođača tog proizvoda u Uniji. Kako bi došao do tog zaključka, Sud je priznao da su prigovori koje je taj proizvođač iznio bili povod pritužbe koja je dovela do pokretanja ispitnog postupka, da su njegova očitovanja saslušana tijekom tog postupka, čije je odvijanje bilo velikim dijelom određeno tim očitovanjima i da je antidampinška pristojba određena u ovisnosti o posljedicama koje je utvrđeni damping imao na njega (vidjeti u tom smislu presudu Timex/Vijeće i Komisija, t. 58. *supra*, EU:C:1985:119, t. 14. i 15.).
- 73 Kao peto, Sud je također presudio da priznavanje prava određenih kategorija gospodarskih subjekata na podnošenje tužbe za poništenje antidampinške uredbe ne smije onemogućiti da se takva uredba pojedinačno odnosi na ostale subjekte zbog obilježja koja su samo njima svojstvena i po kojima se razlikuju od svih ostalih osoba. Sud je stoga proglasio dopuštenom tužbu koju je podnio tužitelj u tom predmetu jer je on bio najvažniji uvoznik proizvoda koji je bio predmet antidampinške mjere, krajnji korisnik tog proizvoda i jer su njegove ekonomske aktivnosti u vrlo velikoj mjeri ovisile o tom uvozu i na njih je ozbiljno utjecala sporna uredba (vidjeti u tom smislu presudu od 16. svibnja 1991., Extramet Industrie/Vijeće, C-358/89, Zb., EU:C:1991:214, t. 16. do 18.).
- 74 S obzirom na navedeno valja ispitati aktivnu procesnu legitimaciju tužiteljâ u ovom slučaju.

Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ u osobnom svojstvu

- 75 Tužitelji ističu da su udruženja čiji su članovi glavni američki proizvođači etanola, koji su aktivno sudjelovali u upravnom postupku koji je doveo do donošenja pobijane uredbe. Njihov je cilj zaštita američke industrije etanola. Budući da je donošenje pobijane uredbe velik problem za tužitelje i da su oni priznati kao zainteresirane stranke tijekom čitavog antidampinškog postupka, oni moraju imati pravo na podnošenje ove tužbe u vlastito ime, u osobnom svojstvu.
- 76 Vijeće, koje podupire Komisija, na to odgovara da za tužitelje nije dovoljno isticanje da zastupaju cjelokupnu američku industriju bioetanola ili da promoviraju njezine interese ili da su surađivali s Komisijom tijekom ispitnog postupka zastupajući interese svojih članova kako bi mogli pokrenuti postupak pred Općim sudom. Ono ističe da ne postoje posebne okolnosti koje razlikuju tužitelje od ostalih.
- 77 Stoga valja istražiti utječe li pobijana uredba izravno i osobno na tužitelje pojedinačno, tako da je njihova pravna situacija promijenjena u smislu sudske prakse navedene u točki 67. gore.
- 78 S jedne strane, najprije valja navesti da nije sporno da pobijana uredba nameće jedinstvenu antidampinšku pristojbu za sav uvoz čistog bioetanola, tj. etilnog alkohola proizvedenog od poljoprivrednih proizvoda i bioetanola sadržanog u mješavinama s benzinom s udjelom etilnog alkohola većim od 10% (v/v) podrijetlom iz SAD-a. S druge strane, nije sporno da iako su tužitelji udruženja za koja nije sporno da zastupaju interese američke industrije bioetanola i da su sudjelovali u antidampinškom postupku, oni ipak nisu obvezni platiti tu pristojbu u osobnom svojstvu.
- 79 Prema tome, valja utvrditi da pobijana uredba, s obzirom na to da nameće antidampinške pristojbe jedino za proizvode članova tužiteljâ, ne mijenja njihovu pravnu situaciju. Naime, nametanje u pobijanoj uredbi antidampinških pristojbi na proizvode članova tužiteljâ nije izmijenilo prava u korist tužiteljâ u osobnom svojstvu ili njihove obveze.
- 80 Iako je činjenica da su tužitelji bili stranke antidampinškog postupka bez utjecaja na zaključak da nametanje antidampinških pristojbi na proizvode njihovih članova ne stvara nikakva prava u njihovu korist i nikakvu obvezu njima na teret, valja primijetiti da oni ističu, u drugom tužbenom razlogu, da kao zainteresirane stranke antidampinškog postupka imaju vlastiti interes za poništenje pobijane uredbe jer su njihova postupovna prava povrijeđena, tj. prava iz članka 6. stavka 7., članka 19. stavaka 1. i 2. i članka 20. stavaka 2., 4. i 5. Osnovne uredbe.
- 81 Međutim, iz sudske prakse proizlazi da činjenica da osoba intervenira na neki način u postupak koji vodi do donošenja akta Unije individualizira tu osobu u odnosu na akt o kojem je riječ samo kad joj primjenjivi propis Unije daje određena postupovna jamstva (vidjeti prema analogiji presude od 4. listopada 1983., Fediol/Komisija, 191/82, Zb., EU:C:1983:259, t. 31. i od 17. siječnja 2002., Rica Foods/Komisija, T-47/00, Zb., EU:T:2002:7, t. 55.).
- 82 Stoga valja ispitati daju li te odredbe Osnovne uredbe spomenute u točki 80. gore postupovna jamstva osobama koje su intervenirale u postupak donošenja uredbe kojom se uvode antidampinške pristojbe, kao što to tvrde tužitelji.
- 83 Članak 6. stavak 7. Osnovne uredbe priznaje udruženjima predstavnicima, poput tužiteljâ, koji su postali poznati u skladu s njezinim člankom 5. stavkom 10., pravo da na pisani zahtjev pregledaju sve podatke koje je Komisiji dostavila stranka u ispitnom postupku, a različite od internih dokumenata koje pripremaju nadležna tijela Unije ili njezinih država članica, a koji su relevantni za predstavljanje njihovih slučajeva i koji nisu povjerljivi u smislu članka 19. te se koriste u ispitnom postupku. Usto navedene stranke mogu odgovoriti na te podatke, a njihovi se komentari uzimaju u obzir ako su u odgovoru dovoljno argumentirani.

- 84 Nadalje, članak 20. stavci 2., 4. i 5. te uredbe daje udruženjima predstavnicima pravo traženja konačne objave osnovnih činjenica i razmatranja na temelju kojih se namjerava preporučiti uvođenje konačnih mjera ili okončanje ispitnog postupka ili postupka bez uvođenja mjera. Ona imaju pravo na očitovanja na konačnu objavu u roku od barem deset dana. U ovom slučaju nije sporno da su tužitelji imali pristup spisu ispitnog postupka koji nije povjerljiv i da su primili konačnu objavu u skladu s člankom 20. stavkom 2. Osnovne uredbe kao i dodatnu objavu od 21. prosinca 2012.
- 85 Prema tome, s obzirom na to da tužitelji temelje svoju tužbu na zaštiti postupovnih jamstva koja su ima priznata člankom 6. stavkom 7., člankom 19. stavcima 1. i 2. i člankom 20. stavcima 2., 4. i 5. Osnovne uredbe, valja utvrditi da je ova tužba dopuštena u dijelu u kojem se odnosi na tužitelje u osobnom svojstvu.
- 86 U tom kontekstu tužitelji ističu da imaju aktivnu procesnu legitimaciju jer su sudjelovali u antidampinškom postupku kao udruženja predstavnici koja su bila posrednici između Komisije i „američke industrije bioetanola u cijelosti”. U tom se smislu pozivaju na presudu od 24. ožujka 1993., CIRFS i dr./Komisija (C-313/90, Zb., EU:C:1993:111, t. 28. do 30.), u kojoj je Sud priznao da je na položaj udruženja u njegovu svojstvu trgovca utjecala odluka o kojoj je bilo riječi. Međutim, s jedne strane, valja utvrditi da položaj tužiteljâ kao udruženja predstavnika u skladu s Osnovnom uredbom nije usporediv s položajem trgovca koji formalno djeluje u ime svojih članova. S druge strane, valja istaknuti da se ta presuda odnosila na zahtjev za poništenje, koji je podnijelo udruženje, odluke donesene u području državnih potpora, tj. Komisijina odbijanja da pokrene postupak predviđen člankom 108. stavkom 2. UFEU-a s ciljem utvrđivanja da dodijeljena potpora nije spojiva s unutarnjim tržištem. CIRFS nije zastupao interese društva koje je dobilo potporu o kojoj je bilo riječi. Međutim, ovaj predmet odnosi se na uredbu donesenu u području antidampinga. Pobijanom uredbom Vijeće nije odbilo pokrenuti bilo kakav postupak, a tužitelji smatraju da su zastupnici interesa ekonomskih operatora čiji je proizvod predmet antidampinške mjere. Ovaj predmet odnosi se stoga na situaciju različitu od one koja je dovela do presude CIRFS i dr./Komisija, gorenavedena (EU:C:1993:111), koja u tom smislu nije relevantna u ovom slučaju.
- 87 S obzirom na razmatranja iz točaka 77. do 86. gore, valja zaključiti da tužiteljima treba priznati, kao zainteresiranim strankama postupka, aktivnu procesnu legitimaciju jer postoji izravan i osoban utjecaj na njih, ali da je dopušten samo drugi tužbeni razlog jer je to jedini tužbeni razlog koji se odnosi na zaštitu njihovih postupovnih prava.

Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ kao zastupnika svojih članova

- 88 Vijeće, koje podupire Komisija, smatra da tužitelji nemaju aktivnu procesnu legitimaciju kao zastupnici svojih članova.
- 89 Tužitelji osporavaju tu argumentaciju.
- 90 U ovom slučaju valja, radi ispitivanja aktivne procesne legitimacije, napraviti razliku između četiriju uzorkovanih američkih proizvođača bioetanola i ostalih članova tužiteljâ.
- 91 Kako bi se utvrdilo imaju li četiri uzorkovana američka proizvođača aktivnu procesnu legitimaciju protiv pobijane uredbe, valja ispitati odnosi li se ona na njih izravno i osobno u smislu drugog slučaja iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

– Izravan utjecaj na tužitelje kao zastupnike uzorkovanih proizvođača bioetanola

- 92 Što se tiče pitanja je li pobijana uredba utjecala izravno na četiri uzorkovana proizvođača, valja utvrditi da se na društvo čiji su proizvodi predmet antidampinške pristojbe izravno odnosi uredba koja uvodi tu antidampinšku pristojbu jer ta uredba obvezuje carinska tijela države članice da ubiru uvedenu

pristojbu a da im ne ostavlja nikakvu marginu prosudbe (vidjeti u tom smislu presude od 25. rujna 1997., Shanghai Bicycle/Vijeće, T-170/94, Zb., EU:T:1997:134, t. 41. i navedenu sudsku praksu i od 19. studenoga 1998., Champion Stationery i dr./Vijeće, T-147/97, Zb., EU:T:1998:266, t. 31.).

- 93 U ovom slučaju, kao prvo, valja utvrditi da umjesto da nameće pojedinačnu pristojbu za svakog dobavljača proizvoda o kojem je riječ, članak 1. stavak 1. pobijane uredbe nameće jedinstvenu antidampinšku pristojbu za sav uvoz čistog bioetanola, tj. etilnog alkohola proizvedenog od poljoprivrednih proizvoda i bioetanola sadržanog u mješavinama s benzinom s udjelom etilnog alkohola većim od 10% (v/v) podrijetlom iz SAD-a. Konkretno, nameće antidampinšku pristojbu na nacionalnoj razini u stopi od 62,30 eura po toni neto, primjenjivo u razmjeru, po težini, sa sadržajem bioetanola. Stoga valja utvrditi da pobijana uredba ne identificira uvoz bioetanola prema pojedinačnom izvoru navodeći relevantne operatore za izvoz u komercijalnom lancu.
- 94 Kao drugo, Vijeće u uvodnoj izjavi 12. pobijane uredbe i u odgovoru na tužbu navodi da su, s obzirom na to da nijedan od četiriju uzorkovanih proizvođača nije sam izvezio bioetanol na tržište Unije, njihove prodaje izvršene na unutarnjem tržištu nepovezanim trgovcima/proizvođačima mješavina koji su potom miješali bioetanol s benzinom kako bi ga preprodali na unutarnjem tržištu i u izvozu, posebno u Uniju.
- 95 Kao treće, Vijeće u istoj uvodnoj izjavi 12. pobijane uredbe navodi da je pet američkih proizvođača u uzorku „spomenulo izvoz bioetanola u Uniju u svojem obrascu za odabir uzoraka”.
- 96 Kao četvrto, Vijeće u uvodnim izjavama 10. i 11. pobijane uredbe navodi da je tijekom upravnog antidampinškog postupka Komisija odabrala uzorak od šest proizvođača bioetanola u SAD-u na temelju najveće reprezentativne količine izvoza bioetanola u Uniju koju je bilo moguće objektivno ispitati u raspoloživom roku. Jedno društvo bilo je tijekom ispitnog postupka uklonjeno iz uzorka jer je utvrđeno da njegova proizvodnja nije bila izvezena u Uniju u razdoblju ispitnog postupka, tj. razdoblju od 1. listopada 2010. do 30. rujna 2011., dok je pet ostalih uzorkovanih proizvođača ostalo u uzorku.
- 97 Stoga iz utvrđenja iz točaka 92. do 96. gore, u vezi s funkcioniranjem tržišta bioetanola kako ga je utvrdilo Vijeće, proizlazi da je Vijeće samo smatralo u pobijanoj uredbi da se veliki obujam bioetanola podrijetlom od četiriju uzrokovanih proizvođača tijekom razdoblja ispitnog postupka redovito izvezio u Uniju.
- 98 Utvrđenje iz točke 97. gore usto potvrđuju ocjene Vijeća i Komisije tijekom antidampinškog postupka i u njihovim pisanim i usmenim izlaganjima.
- 99 Naime, prije svega, s jedne strane, valja navesti da je Vijeće u svojem odgovoru na pisana pitanja Općeg suda navelo da se „čini vrlo vjerojatnim” da je bioetanol koji odgovara specifikacijama europskih normi (u daljnjem tekstu: specifikacije EN), koji su u Uniji prodavala dva trgovca/proizvođača mješavina koja su surađivala s Komisijom tijekom ispitnog postupka, „sadržavao bioetanol koji je proizveo [*povjerljivo*]”¹. S druge strane, Vijeće je smatralo da je „vjerojatno” da je bioetanol koji su u Uniji prodavala dva druga trgovca/proizvođača mješavina „sadržavao bioetanol koji je proizveo [*povjerljivo*]”
- 100 Nadalje, Komisija je tijekom ispitnog postupka u svojem dopisu od 30. siječnja 2013., upućenom tužiteljima, potvrdila da je osam trgovaca/proizvođača mješavina koje je identificirala, koji su prodavali bioetanol koji su proizveli uzorkovani proizvođači, činilo više od 90% ukupnog izvoza bioetanola u Uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka.

1 — Povjerljivi podaci su skriveni.

- 101 Usto, Vijeće je u odgovoru na pisana pitanja Općeg suda pružilo podatke o ukupnim količinama, koje su odgovarale specifikacijama EN, a koje je tijekom razdoblja ispitnog postupka osam trgovaca/proizvođača mješavina, ispitanih putem upitnika tijekom ispitnog postupka, nabavilo od pet američkih proizvođača u uzorku. Ti su podaci odgovarali više od [povjerljivo] izvoza bioetanola podrijetlom iz SAD-a od osam trgovaca/proizvođača mješavina tijekom istog razdoblja.
- 102 Naposljetku, Vijeće je na raspravi navelo da ne osporava da je većina prodaja bioetanola koji odgovara specifikacijama EN izvezena u Uniju. Naime, Vijeće je u tom smislu u odgovoru na tužbu samo navelo da su trgovci/proizvođači mješavina koji su surađivali tijekom postupka nabavljali bioetanol od različitih proizvođača, miješali ga i prodavali za izvoz. Prema njegovu mišljenju, stoga više nije bilo moguće identificirati proizvođača u trenutku izvoza u Uniju ni rekonstruirati slijed svih pojedinačnih kupnji i usporediti uobičajene vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama.
- 103 Iz navedenog proizlazi da je u dovoljnoj mjeri utvrđeno da je vrlo veliki obujam bioetanola koji je tijekom razdoblja ispitnog postupka osam ispitanih trgovaca/proizvođača mješavina kupilo od pet uzorkovanih američkih proizvođača bioetanola bio velikim dijelom izvezen u Uniju. Vijeće nije pružilo nikakve informacije koje bi proturječile tom zaključku ili ga mogle pobiti.
- 104 Prema tome, valja zaključiti da se na četiri uzorkovana američka proizvođača izravno odnosi, u smislu sudske prakse navedene u točkama 67. i 92. gore, antidampinška pristojba uvedena pobijanom uredbom jer su oni bili proizvođači proizvoda koji je tijekom svojeg izvoza u Uniju od stupanja na snagu pobijane uredbe bio predmet antidampinške pristojbe.
- 105 Taj zaključak ne mogu pobiti drugi argumenti Vijeća i Komisije.
- 106 Kao prvo, Vijeće, koje podupire Komisija, primjećuje da tužitelji zastupaju, za razdoblje ispitnog postupka, proizvođače bioetanola, ali ne izvoznike bioetanola. Međutim, na proizvođače bioetanola, za razliku od trgovaca/izvoznika, pobijana uredba ne odnosi se izravno jer im u pobijanoj uredbi Vijeće ne „prebacuje” provedbu dampinških praksi i jer njihove izravne prodaje nisu podvrgnute antidampinškim pristojbama.
- 107 U tom smislu valja navesti da se, suprotno onomu što argumentacija Vijeća i Komisije implicira, načelno ne može isključiti da uzorkovani proizvođači, za razliku od izvoznika, imaju pravo podnijeti tužbu protiv pobijane uredbe.
- 108 Naime, kao što to proizlazi iz sudske prakse navedene u točkama 67., 69. i 92. gore, dopuštenost tužbe protiv uredbe kojom se uvode antidampinške pristojbe ne ovisi o njegovu svojstvu proizvođača ili izvoznika.
- 109 Usto valja podsjetiti na to da je cilj antidampinških pravila osigurati zaštitu protiv uvoza koji je predmet dampa. S jedne strane, u skladu s člankom 1. stavkom 1. Osnovne uredbe antidampinška pristojba može se primijeniti na svaki proizvod po dampinškim cijenama, a puštanje kojeg u slobodan promet u Uniji nanosi štetu. S druge strane, u skladu sa sudskom praksom, antidampinški postupci načelno se odnose na sav uvoz određene kategorije proizvoda iz treće zemlje, a ne na uvoz proizvoda određenih poduzetnika (presuda od 7. prosinca 1993., Rima Eletrometalurgia/Vijeće, C-216/91, Zb., EU:C:1993:912, t. 17.). Radi ispitivanja izravnog utjecaja stoga nije relevantno komu institucije „prebacuju” provedbu dampinških praksi o kojima je riječ.
- 110 Iz prethodno navedenog proizlazi da, s obzirom na to da su antidampinške pristojbe povezane s proizvodima koji se izvoze, na proizvođača, čak i ako nema svojstvo izvoznika tih proizvoda, može bitno utjecati uvođenje tih antidampinških pristojbi na proizvod o kojem je riječ koji se uvozi u Uniju.

- 111 U tom smislu valja naglasiti da u ovom slučaju nije sporno da su četiri uzorkovana proizvođača proizvela čisti bioetanol tijekom razdoblja ispitnog postupka i da su njihove proizvode trgovci/proizvođači mješavina miješali s benzinom i izvezili u Uniju.
- 112 Iz razmatranja navedenih u točkama 107. do 111. gore proizlazi da okolnosti koje su naveli Vijeće i Komisija, prema kojima pobijana uredba ne „predbacuje” članovima tužiteljâ da su provodili dampinške prakse, prema kojima njihove izravne prodaje nisu podvrgnute antidampinškim pristojbama i prema kojima oni u biti nisu izvoznici, načelno ne omogućuju isključenje da je na njih izravno utjecalo donošenje pobijane uredbe u njihovu svojstvu uzorkovanih proizvođača.
- 113 Kao drugo, Komisija ističe da pobijana uredba nema pravnih učinaka na članove tužiteljâ i može imati samo neizravne učinke na njih zbog toga što su prodavali bioetanol trećim osobama koje su mogle izveziti dio tog bioetanola u Uniju. Prema njezinu mišljenju, samo utvrđenje ekonomskog učinka na situaciju članova tužiteljâ nije dovoljno za dokazivanje izravnog utjecaja na njih.
- 114 U tom smislu, čak i pod pretpostavkom da trgovci/proizvođači mješavina snose antidampinšku pristojbu i da se dokaže da je komercijalni lanac bioetanola prekinut na način da oni ne mogu prebaciti teret antidampinške pristojbe na proizvođače, ipak valja podsjetiti na to da uspostava antidampinške pristojbe mijenja pravne uvjete pod kojima će se odvijati stavljanje bioetanola koji su proizvela četiri uzorkovana proizvođača na tržište Unije. Prema tome, u svakom će slučaju postojati izravan i znatan utjecaj na pravni položaj proizvođača o kojima je riječ na tržištu Unije.
- 115 Zbog istog razloga valja stoga zaključiti da Komisija također pogrešno osporava činjenicu da poduzetnik u komercijalnom lancu koji nije potonji izvoznik, za kojega je utvrđeno da provodi damping, može osporavati antidampinšku pristojbu „koja se odnosi na dampinšku praksu izvoznika, a ne poduzetnika lanca nabave”.
- 116 Kao treće, Komisija smatra da pobijana uredba ima samo neizravne učinke na članove tužiteljâ zbog toga što antidampinška pristojba izravno utječe na transakciju između trgovca/proizvođača mješavina i uvoznika. U tom smislu valja navesti da struktura ugovornih odredaba između ekonomskih operatora u okviru komercijalnog lanca bioetanola nema nikakvog utjecaja na pitanje utječe li pobijana uredba izravno na proizvođača bioetanola. Naime, s jedne strane, suprotan zaključak značio bi smatrati da samo na proizvođača koji izravno prodaje svoj proizvod uvozniku u Uniju može izravno utjecati uredba koja uvodi antidampinšku pristojbu na proizvode koje on proizvodi, što nikako ne proizlazi iz Osnovne uredbe. S druge strane, takav pristup imao bi za učinak ograničenje pravne zaštite proizvođača proizvoda koji su predmet antidampinških pristojbi u ovisnosti jedino o komercijalnoj strukturi izvoza proizvođača o kojem je riječ.
- 117 U tom kontekstu također valja odbaciti kao bespredmetan Komisijin argument iznesen na raspravi, prema kojem proizvođač, kako bi imao aktivnu procesnu legitimaciju, mora biti svjestan da se njegov konkretan proizvod izvozi u Uniju. Naime, činjenica da proizvođač zna točno koja se roba koju je proizveo izvozi u Uniju nije relevantna za pitanje utječe li na njega izravno pobijana uredba.
- 118 Iz ispitivanja u točkama 106. do 117. gore proizlazi da argumente Vijeća i Komisije, prema kojima se pobijana uredba ne odnosi izravno na četiri uzorkovana proizvođača, treba odbiti.

– Osoban utjecaj na tužitelje kao zastupnike uzorkovanih proizvođača bioetanola

- 119 Što se tiče pitanja je li se pobijana uredba osobno odnosila na četiri uzorkovana američka proizvođača, valja podsjetiti na to da se, kao što je to navedeno u točki 69. gore, akti kojima se uspostavljaju antidampinške pristojbe mogu osobno odnositi na one poduzetnike proizvođače i izvoznike koji mogu dokazati da su identificirani u aktima Komisije ili Vijeća ili da se na njih odnosio pripremni ispitni postupak.

- 120 Doduše, stranke se ne slažu oko pitanja imaju li četiri uzorkovana proizvođača svojstvo izvoznika proizvoda koji su proizveli u ovom slučaju.
- 121 Međutim, valja navesti da u skladu sa sudskom praksom iz točke 73. gore nije isključeno da se takva uredba također može osobno odnositi na takve operatore zbog određenih obilježja koja su samo njima svojstvena i po kojima se razlikuju od svih ostalih osoba. Ako tužitelji u ime četiriju uzorkovanih proizvođača osporavaju osnovanost odluke kojom se uvodi antidampinška pristojba kao takva, oni moraju dokazati da ti proizvođači imaju posebno svojstvo u smislu presude Plaumann/Komisija, t. 68. *supra* (EU:C:1963:17, t. 223.) (vidjeti u tom smislu i prema analogiji presudu Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, t. 68. *supra*, EU:C:2005:761, t. 37.).
- 122 U tom smislu valja utvrditi da, čak i pod pretpostavkom da je riječ o proizvođačima proizvoda koji je predmet antidampinške pristojbe, ali koji nisu ni na koji način uključeni u njegov izvoz, to bi sigurno bio slučaj, kao prvo, kada bi mogli dokazati da su identificirani u aktima Komisije ili Vijeća ili uključeni u pripremni ispitni postupak (vidjeti u tom smislu i prema analogiji presudu Allied Corporation i dr./Komisija, t. 58. *supra*, EU:C:1984:68, t. 12.) i, kao drugo, kada bi na njihov položaj na tržištu znatno utjecala antidampinška pristojba koja je predmet pobijane uredbe (vidjeti u tom smislu i prema analogiji presudu Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, t. 68. *supra*, EU:C:2005:761, t. 37.).
- 123 U ovom slučaju, što se tiče sudjelovanja četiriju uzorkovanih američkih proizvođača u upravnom postupku, najprije valja navesti da su, kao što to ističu tužitelji, oni kao američki proizvođači bioetanola podnijeli obrasce za odabir uzoraka u odgovoru na obavijest Komisije o pokretanju postupka (vidjeti točku 4. gore). Oni su bili uključeni u uzorak i ostali su članovi uzorka tijekom cijelog ispitnog postupka.
- 124 Nadalje, valja utvrditi da su četiri uzorkovana američka proizvođača sudjelovala u pripremnom ispitnom postupku. Kao uzorkovani proizvođači oni su, među ostalim, surađivali u ispitnom postupku pružanjem odgovora na Komisijine upitnike i primanjem njezinih službi u svojim prostorima radi provedbe posjeta radi provjere.
- 125 Usto su njihovi podaci bili upotrijebljeni za izračun uobičajene vrijednosti u stadiju dokumenta o privremenoj objavi.
- 126 Naposljetku, ostali elementi upućuju na to da su određeni od četiriju uzorkovanih američkih proizvođača također bili uključeni u drugim etapama antidampinškog postupka o kojem je riječ. Naime, s jedne strane, u Komisijinu izvješću od 15. studenoga 2012. o saslušanju od 11. rujna 2012. dužnosnik za saslušanja potvrdio je da su njegovo održavanje zatražili tužitelji te Plymouth Energy Company i POET. S druge strane, u dopisu od 20. veljače 2013. upućenom odvjetnicima tužiteljâ Komisija navodi da odgovara na argumente koje je iznio, među ostalim, „Plymouth” o svojim pisanim očitovanjima o dokumentu o objavi od 21. prosinca 2012.
- 127 Prema tome, valja utvrditi da su četiri uzorkovana američka proizvođača bila intenzivno uključena u pripremni ispitni postupak. Oni su bili, kako prema vlastitom tako i prema Komisijinu gledištu, stranke koje su sudjelovale u pripremnom ispitnom postupku i njihov je položaj Komisija razmotrila u okviru postupka koji je doveo do uvođenja antidampinške pristojbe.
- 128 Usto, što se tiče pitanja je li na položaj na tržištu četiriju uzorkovanih američkih proizvođača bitno utjecala antidampinška pristojba koja je predmet pobijane uredbe, u točkama 93. do 103. gore već je navedeno da je znatan obujam bioetanola koji je tijekom razdoblja ispitnog postupka kupilo osam ispitanih trgovaca/proizvođača mješavina od uzorkovanih američkih proizvođača bioetanola u velikom dijelu bio izvezen u Uniju i da je bioetanol koji proizvode četiri uzorkovana američka proizvođača od stupanja na snagu pobijane uredbe predmet antidampinške pristojbe prilikom njegova uvoza u Uniju koju je uvela ta uredba. Naime, nije sporno da su upravo uzorkovani proizvođači ti koji su proizveli

bioetanol koji je izvezen u Uniju tijekom ispitnog postupka, a ne trgovci/proizvođači mješavina koji su ga miješali s benzinom i izvozili u Uniju. U tom pogledu valja primijetiti da potonji nisu definirani kao proizvođači proizvoda o kojem je riječ u pobijanoj uredbi.

- 129 Iz tih utvrđenja proizlazi da se na četiri uzorkovana američka proizvođača odnosio pripremni ispitni postupak jer su oni intenzivno sudjelovali u njemu i jer je na njih bitno utjecala antidampinška pristojba koja je predmet pobijane uredbe.
- 130 Iz razmatranja navedenih u točkama 119. do 129. gore proizlazi da valja zaključiti da se na četiri uzorkovana proizvođača, koji su članovi tužiteljâ, osobno odnosi pobijana uredba u skladu s drugim slučajem iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.
- 131 Taj zaključak ne dovode u pitanje drugi argumenti koje su iznijeli Vijeće i Komisija.
- 132 Kao prvo, Vijeće, koje podupire Komisija, prije svega smatra da se na članove tužiteljâ ne odnosi osobno pobijana uredba jer iako su određeni njihovi članovi identificirani kao proizvođači u pobijanoj uredbi, damping su prakticirali trgovci/proizvođači mješavina pa je on njima pripisan.
- 133 Prije svega, valja navesti da su, kao što je to utvrđeno u točkama 123. do 127. gore, četiri uzorkovana proizvođača u potpunosti sudjelovala u pripremnom ispitnom postupku i da je njihov položaj Komisija razmotrila u okviru postupka koji je doveo do uvođenja antidampinške pristojbe. Nadalje, u točkama 128. i 129. gore objašnjeno je da je na položaj četiriju uzorkovanih članova tužiteljâ na tržištu bitno utjecala antidampinška pristojba koja je predmet pobijane uredbe. Zbog toga valja smatrati da se pobijana uredba osobno odnosi na četiri uzorkovana proizvođača.
- 134 Nadalje, budući da Komisija dodaje da se nije „prebacivalo” četirima uzorkovanim proizvođačima da provode dampinške prakse i da pobijana uredba nije odluka koja na njih utječe zbog njihova vlastita ponašanja, valja podsjetiti na to da ta uredba uvodi antidampinšku pristojbu na nacionalnoj razini na uvoz bioetanola u Uniju, uključujući onaj koji su proizvela četiri uzorkovana proizvođača. Pitanje tko je točno provodio dampinšku praksu o kojoj je riječ nije stoga relevantno kako bi se utvrdilo odnosi li se pobijana uredba osobno na četiri uzorkovana proizvođača. Naime, proizvođači o kojima je riječ snose posljedice pripisivanja dampinških praksi čak i ako im se te prakse ne pripisuju.
- 135 Naposljetku, budući da Vijeće ističe da četiri uzorkovana proizvođača nisu osobno pogođena, u skladu s točkom 45. presude od 28. veljače 2002., BSC Footwear Supplies i dr./Vijeće (T-598/97, Zb., EU:T:2002:52), jer se ne mogu smatrati proizvođačima ili izvoznicima „kojima se pripisuju dampinške prakse”, valja utvrditi da pripisivanje dampinških praksi društvu čija se aktivna procesna legitimacija ispituje nije nužan uvjet za zaključak o osobnom utjecaju na njega. U skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 73. gore, priznavanje prava određenih kategorija ekonomskih operatora da podnesu tužbu za poništenje antidampinške uredbe ne može spriječiti da se na druge operatore također može osobno odnositi takva uredba zbog određenih obilježja koja su samo njima svojstvena i po kojima se razlikuju od svih ostalih osoba. U tom smislu valja navesti da je pripisivanje dampinške prakse proizvođaču ili izvozniku element koji ga može individualizirati, ali nije preduvjet za te ekonomske operatore. Naime, sud Unije priznao je osobni utjecaj na te ekonomske operatore a da se nije pozvao na činjenicu da su se dampinške prakse njima mogle pripisati (presude Allied Corporation i dr./Vijeće, t. 69. *supra*, EU:C:1985:227, t. 4.; Shanghai Bicycle/Vijeće, t. 92. *supra*, EU:T:1997:134, t. 39. i Champion Stationery i dr./Vijeće, t. 92. *supra*, EU:T:1998:266, t. 47.).
- 136 Prema tome, argument Vijeća prema kojem članovi tužiteljâ nisu osobno pogođeni jer se ne mogu smatrati proizvođačima ili izvoznicima kojima se pripisuju dampinške prakse, na temelju podataka o njihovoj komercijalnoj aktivnosti, ne može se prihvatiti. Naime, kad bi vrijedilo drukčije, to bi bilo u suprotnosti s načelom, kakvo proizlazi iz sudske prakse navedene u točkama 69. do 73. gore, prema kojem se ne može ni isključiti da kako uvoznici tako i proizvođači u Uniji mogu imati aktivnu procesnu legitimaciju.

- 137 Kao drugo, Vijeće, koje podupire Komisija, smatra da je čimbenik koji razlikuje određene poduzetnike od svih ostalih u vrijednosnom lancu činjenica da je damping utvrđen na temelju podataka koje su oni pružili i koji se odnose na njihove komercijalne aktivnosti. Vijeće i Komisija u tom smislu upućuju na sudsku praksu o osobnom utjecaju na povezane uvoznike. Konkretno, Komisija navodi da iz presude Nashua Corporation i dr./Komisija i Vijeće, t. 70. *supra* (EU:C:1990:115) i iz rješenja od 7. ožujka 2014., FESI/Vijeće (T-134/10, EU:T:2014:143) proizlazi da je odlučujući element jesu li institucije stvarno upotrijebile podatke na način koji individualizira poduzetnika koji ih je podnio.
- 138 U tom smislu najprije valja navesti da sudska praksa na koju se poziva Komisija nije relevantna u ovom slučaju jer situacija četiriju uzorkovanih proizvođača nije usporediva sa situacijom povezanih uvoznika. Sudska praksa pravi razliku u pogledu uvjeta pod kojima uredbe kojima se uvode antidampinške pristojbe osobno utječu na proizvođače i izvoznike, s jedne strane, i uvoznike, s druge strane (presude Nashua Corporation i dr./Komisija i Vijeće, t. 70. *supra*, EU:C:1990:115, t. 14. i 15. i Gestetner Holdings/Vijeće i Komisija, t. 70. *supra*, EU:C:1990:116, t. 17. i 18.).
- 139 Nadalje, suprotno onomu što tvrdi Vijeće, činjenica da je ono odlučilo ne upotrijebiti podatke koje su pružili uzorkovani proizvođači bioetanolu za izračun pojedinačne dampinške marže za njih, što upravo osporavaju tužitelji u prvom tužbenom razlogu, ne može isključiti dopuštenost tužbe koju su podnijeli ti proizvođači.
- 140 U tom smislu valja navesti da je Opći sud u predmetu Shanghai Bicycle/Vijeće (t. 92. *supra*, EU:T:1997:134, t. 38.), u kojem je uvedena jedinstvena antidampinška pristojba na uvoz proizvoda o kojem je bilo riječi podrijetlom iz Kine, zaključio da na pravnu zaštitu poduzetnika na kojeg se osobno odnosi antidampinška pristojba ne može utjecati sama okolnost da je pristojba o kojoj je riječ jedinstvena i uspostavljena u odnosu na državu, a ne na pojedinačne poduzetnike. Zbog istog razloga činjenica da je antidampinška pristojba koja je u ovom slučaju uvedena pobijanom uredbom jedinstvena antidampinška pristojba, uvedena na nacionalnoj razini, a ne u odnosu na uzorkovane proizvođače, ne može biti prepreka pravnoj zaštiti članova tužiteljâ.
- 141 Naime, s jedne strane, samo pribjegavanje institucija odabiru uzoraka ne može biti valjan razlog za odbijanje aktivne procesne legitimacije proizvođača izvan uzorka, čije podatke institucije nisu upotrijebile. To, među ostalim, proizlazi iz presude od 11. srpnja 1996., Sinochem Heilongjiang/Vijeće (T-161/94, Zb., EU:T:1996:101, t. 47. i 48.), u kojoj je Opći sud zaključio da činjenica da je Komisija odlučila ne prihvatiti informacije koje je pružio jedan izvoznik o meritumu spora ne dovodi u pitanje zaključak prema kojem se na tog izvoznika odnosio pripremni ispitni postupak. To *a fortiori* vrijedi za situaciju proizvođača koji je u uzorku.
- 142 S druge strane, učiniti dopuštenost tužbe koju je podnio proizvođač ili izvoznik u uzorku ovisnom o upotrebi podataka koje je on podnio značilo bi ukloniti, u odnosu na Vijeće, primjenu odredaba Osnovne uredbe na proizvođače poput onih u ovom slučaju od svakog izravnog nadzora Općeg suda.
- 143 Prema tome, valja odbiti argument prema kojem je čimbenik koji razlikuje određene poduzetnike u odnosu na druge u vrijednosnom lancu činjenica da je damping utvrđen na temelju podataka koje su oni pružili.
- 144 Kao treće, Komisija smatra, za razliku od tužiteljâ, da veličina proizvodnje njihovih članova nije relevantan element za utvrđivanje osobnog utjecaja pobijane uredbe na njih. U tom smislu valja primijetiti da iz utvrđenja navedenih u točkama 119. do 130. gore proizlazi da se na četiri uzorkovana proizvođača, koji su članovi tužiteljâ, pobijana uredba osobno odnosi a da nije potrebno razmatrati veličinu njihove proizvodnje proizvoda o kojem je riječ.
- 145 Prema tome, iz utvrđenja u točkama 132. do 144. gore proizlazi da argumente Vijeća i Komisije, prema kojima se pobijana uredba ne odnosi osobno na četiri uzorkovana proizvođača, treba odbiti.

– Postojanje alternativnih pravnih lijekova

- 146 Komisija tvrdi da članovima tužiteljâ nisu uskraćeni pravni lijekovi u slučaju da žele početi izvoziti bioetanol u Uniju. S jedne strane, u svojim ugovorima s uvoznicima mogu predvidjeti snošenje carinskih pristojba kako bi mogli osporavati carinski dug pred sudovima država članica. S druge strane, članovi na koje se odnosi antidampinška pristojba također mogu zatražiti preispitivanje u ime novog izvoznika, u skladu s člankom 11. stavkom 4. Osnovne uredbe. Prema Komisijinu mišljenju, u skladu s tom odredbom novi izvoznici u državi izvoza o kojoj je riječ, koji nisu izvezili proizvod tijekom razdoblja ispitnog postupka na kojem se temelje mjere, mogu tražiti pokretanje takvog preispitivanja ako dokažu da su stvarno izvezili u Uniju nakon razdoblja ispitnog postupka ili ako mogu dokazati da su preuzeli ugovornu i neopozivu obvezu izvoza znatne količine proizvoda u Uniju. Pristojba na snazi stavlja se izvan snage za taj uvoz, koji se podvrgava registraciji. Institucije provode ubrzano preispitivanje, nakon kojega utvrđuju postoji li damping za tog novog izvoznika. Prema potrebi ubiru pristojbu retroaktivno.
- 147 Prije svega, valja utvrditi da pitanje imaju li članovi tužiteljâ druge pravne lijekove kako bi istaknuli svoja prava nije relevantno za ispitivanje izravnog i osobnog utjecaja u odnosu na pobijanu uredbu.
- 148 Nadalje, budući da tim argumentom Komisija predlaže da proizvođač ili izvoznik prodaje robu prema uvjetima provedbe trgovačkih ugovora (incoterm), tzv. „isporučeno ocarinjeno” (DDP) kako bi mogao osporavati obavijest o carinskom dugu od strane nacionalnih tijela pred nacionalnim sudovima ili obaviti trgovačku transakciju s kupcem u Uniji, s jednim ciljem mogućnosti pobijanja carinskog duga pred nacionalnim sudovima i eventualno pred Sudom, valja navesti da u skladu s razmatranjima iz točaka 69. do 73. i 122. gore ne postoji takvo ograničenje dopuštenosti tužbe za poništenje koju su podnijeli proizvođači poput četiri uzorkovana proizvođača. Naime, kao što je to navedeno u točkama 109. i 110. gore, antidampinške pristojbe povezane su s proizvodom o kojem je riječ. Iz toga slijedi da ugovorne veze između izvoznika i proizvođača nisu relevantne za pitanje moraju li uvjeti predviđeni tom sudskom praksom biti ispunjeni ili ne. Prema tome, valja odbiti taj Komisijin argument.
- 149 Naposljetku, budući da se Komisija svojim argumentom poziva na mogućnost traženja preispitivanja u ime novog izvoznika na temelju članka 11. stavka 4. Osnovne uredbe, s jedne strane, valja utvrditi da četvrti podstavak tog stavka izričito isključuje mogućnost takvog preispitivanja u situacijama u kojima je Komisija pribjegli metodi odabira uzoraka. S druge strane, taj stavak u svakom slučaju nije prikladan alternativni pravni lijek za proizvođača koji ispunjava uvjete predviđene sudskom praksom navedenom u točkama 69. do 73. gore. Naime, on mu ne omogućuje, primjerice, da ukloni učinke antidampinške pristojbe na njegovu proizvodnju jer ju proizvođač o kojem je riječ nije počeo izravno izvoziti u Uniju. Stoga taj argument treba odbiti.
- 150 Iz svih razmatranja navedenih u točkama 92. do 149. gore proizlazi da u skladu s drugim slučajem iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a tužitelji imaju ovlast za podnošenje ove tužbe jer ona ima za cilj poništenje pobijane uredbe u dijelu u kojem se odnosi na četiri uzorkovana proizvođača.

Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ kao zastupnika svojih članova koji nisu četiri uzorkovana proizvođača

- 151 Valja utvrditi da tužitelji u svojim pismenima nisu iznijeli nijedan konkretan argument i nisu pružili nijednu informaciju koja se nalazi u spisu predmeta pred Općim sudom koja bi mu omogućila zaključak da je antidampinška pristojba uvedena pobijanom uredbom izravno utjecala na jednog njihova člana ili više njih koji nisu činili dio uzorka američkih proizvođača.

- 152 Naime, osim četiriju uzorkovanih američkih proizvođača, Marquis Energyja, Murexa i CHS-a, tužitelji nisu poimence naveli nijednog drugog svojeg člana koji bi prema njihovu mišljenju mogao imati aktivnu procesnu legitimaciju u ovom slučaju.
- 153 Nadalje, tužitelji nisu naveli nijedan element koji bi dokazao da se bioetanol nekog drugog člana izvezio u Uniju i da je posljedično pogođen antidampinškom pristojbom o kojoj je riječ. U tim okolnostima ne može se smatrati da bi se pobijana uredba mogla izravno odnositi na druge članove tužiteljâ.
- 154 Budući da nije dokazano da se pobijana uredba izravno odnosi na članove tužiteljâ koji nisu četiri uzorkovana proizvođača, valja navesti, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 65. gore, da tužitelji nemaju na temelju drugog i trećeg slučaja iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a ovlast za podnošenje ove tužbe jer ona ima za cilj poništenje pobijane uredbe u dijelu u kojem se odnosi na njihove članove koji nisu četiri uzorkovana proizvođača.

Pravni interes

- 155 Valja navesti da Komisija smatra da tužitelji nemaju stvaran i postojeći interes za poništenje pobijane uredbe. Ona ističe da tužitelji nisu osporavali da njihovi članovi nisu izvezili bioetanol u Uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka i da nisu ni dokazali da su njihovi članovi to počeli raditi na dan podnošenja tužbe. Njihove prodaje stoga nisu bile podvrgnute antidampinškoj pristojbi uvedenoj pobijanom uredbom. Posljedično, poništenje pobijane uredbe ne može imati pravnih posljedica na njihove članove.
- 156 Tužitelji osporavaju te argumente.
- 157 U tom smislu valja podsjetiti na to da u skladu s člankom 40. četvrtim stavkom Statuta Suda Europske unije predmet zahtjeva iz intervencijskog podneska može biti samo potpora zahtjevu jedne od glavnih stranaka. Osim toga, u skladu s člankom 142. stavkom 3. Poslovnika, intervenijent prihvaća postupak u stanju u kojem se nalazi u trenutku njegove intervencije. Iz toga slijedi da Komisija nema ovlast za isticanje zapreke vođenju postupka, koja se temelji na nedostatku pravnog interesa tužiteljâ, koju nije istaknulo Vijeće i da Opći sud stoga nije obvezan ispitati taj razlog nedopuštenosti. Međutim, što se tiče apsolutne zapreke vođenju postupka, valja po službenoj dužnosti ispitati pravni interes tužiteljâ (vidjeti u tom smislu presudu CIRFS i dr./Komisija, t. 86. *supra*, EU:C:1993:111, t. 20. do 23.).
- 158 Valja istaknuti da je pravni interes bitan i prvi uvjet svakog pravnog sredstva (presuda od 10. travnja 2013., GRP Security/Revizorski sud, T-87/11, EU:T:2013:161, t. 44.) i mora, kako bi tužba bila dopuštena, s obzirom na njezin predmet postojati u trenutku njezina podnošenja. Pravni interes mora postojati do proglašenja sudske odluke (vidjeti presudu od 7. lipnja 2007., Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, Zb., EU:C:2007:322, t. 42. i navedenu sudsku praksu).
- 159 Postojanje pravnog interesa pretpostavlja da tužba može svojim rezultatom dati korist stranci koja ju je podnijela (vidjeti u tom smislu presude od 19. srpnja 2012., Vijeće/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, Zb., EU:C:2012:471, t. 46. i navedenu sudsku praksu i od 18. ožujka 2009., Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Vijeće, T-299/05, Zb., EU:T:2009:72, t. 43. i navedenu sudsku praksu).
- 160 U ovom slučaju valja navesti da Komisija u biti smatra da se antidampinška pristojba uvedena pobijanom uredbom ne odnosi na bioetanol koji su proizveli članovi tužiteljâ jer ga izvoze trgovci/proizvođači mješavina. Međutim, u točki 104. gore već je utvrđeno da su četiri uzorkovana američka proizvođača bila proizvođači proizvoda koji je tijekom svojeg uvoza u Uniju bio predmet antidampinške pristojbe. Posljedično, s jedne strane, tužitelji imaju aktivnu procesnu legitimaciju u ovom slučaju jer poništenje antidampinške pristojbe koju je uvela pobijana uredba, koja se odnosi na

uvoz u Uniju bioetanola koji su proizveli njihovi članovi u uzorku, može dati korist tim članovima. S druge strane, valja navesti da tužitelji imaju aktivnu procesnu legitimaciju u ovom slučaju jer ističu povredu vlastitih postupovnih prava u okviru desetog tužbenog razloga.

161 Iz svega navedenog proizlazi da treba:

- odbaciti ovu tužbu kao nedopuštenu u dijelu u kojem se odnosi na poništenje pobijane uredbe u odnosu na Marquis Energy (vidjeti točku 51. gore);
- odbaciti prvih devet tužbenih razloga kao nedopuštene u dijelu u kojem tužitelji ističu svoju aktivnu procesnu legitimaciju u osobnom svojstvu (vidjeti točku 87. gore);
- odbaciti ovu tužbu kao nedopuštenu u dijelu u kojem se odnosi na poništenje pobijane uredbe u odnosu na članove tužiteljâ koji nisu pet uzorkovanih američkih proizvođača (vidjeti točke 55. i 154. gore).

162 Međutim, valja utvrditi da je ova tužba dopuštena u dijelu u kojem tužitelji zahtijevaju:

- kao prvo, poništenje pobijane uredbe u dijelu u kojem se ona odnosi na četiri uzorkovana američka proizvođača (vidjeti točku 150. gore) i
- kao drugo, poništenje pobijane uredbe u dijelu u kojem oni u desetom tužbenom razlogu ističu povredu vlastitih postupovnih prava tijekom antidampinškog postupka (vidjeti točku 87. gore).

2. Meritum

Prvi tužbeni razlog, koji se odnosi na povredu članka 2. stavka 8., članka 9. stavka 5. i članka 18. stavaka 1., 3. i 4. Osnovne uredbe, povredu načela pravne sigurnosti, zaštite legitimnih očekivanja i dobre uprave kao i očite pogreške u ocjeni koje je počinila Komisija zbog svojeg odbijanja da izračuna pojedinačnu dampinšku maržu i nametne pojedinačnu antidampinšku pristojbu, prema potrebi, članovima tužiteljâ u uzorku

163 U dijelu u kojem je ova tužba dopuštena jer je podnesena u ime četiriju uzorkovanih američkih proizvođača ispitivanje merituma predmeta valja započeti ispitivanjem prvog tužbenog razloga.

164 Svojim prvim tužbenim razlogom tužitelji u biti ističu da je odbijajući izračunati pojedinačne dampinške marže za njihove članove, koji su proizvođači proizvoda o kojem je riječ u SAD-u uključeni u uzorak proizvođača/izvoznika, i određivanjem umjesto toga dampinške marže na nacionalnoj razini Vijeće povrijedilo nekoliko članaka Osnovne uredbe i načela pravne sigurnosti, zaštite legitimnih očekivanja i dobre uprave.

165 Prvi tužbeni razlog dijeli se na četiri dijela. Prvi dio odnosi se na povredu članka 2. stavka 8. Osnovne uredbe u pogledu utvrđivanja izvozne cijene. Drugi dio odnosi se na povredu članka 9. stavka 5. te uredbe, koji definira obvezu institucija da nametnu pojedinačne pristojbe za svakog dobavljača. Treći dio odnosi se na navodne povrede članka 18. stavaka 1., 3. i 4. te uredbe u vezi s upotrebom najboljih dostupnih podataka jer su institucije upotrijebile podatke koje su pružili nezavisni trgovci/proizvođači mješavina radi izračuna dampinške marže na nacionalnoj razini. Naposljetku, četvrti dio odnosi se na povredu načela pravne sigurnosti, zaštite legitimnih očekivanja i dobre uprave.

166 Valja započeti s ispitivanjem drugog dijela prvog tužbenog razloga.

- 167 Drugim dijelom prvog tužbenog razloga tužitelji u biti ističu da je Vijeće moralo izračunati pojedinačnu dampinšku maržu i pojedinačnu antidampinšku pristojbu za svakog od četiriju uzorkovanih američkih proizvođača. Pribjegavajući umjesto toga jednoj dampinškoj marži i jednoj antidampinškoj pristojbi na nacionalnoj razini za sve stranke koje djeluju u industriji bioetanola u SAD-u Vijeće je povrijedilo članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe, načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja kao i obvezu obrazlaganja.
- 168 Konkretno, tužitelji smatraju da članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe prenosi u pravo Unije članke 6.10. i 9.2. Sporazuma o primjeni članka VI. Općeg sporazuma o carinama i trgovini 1994. (GATT) (SL L 336, str. 103.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 112.; u daljnjem tekstu: Antidampinški sporazum WTO-a). Prema mišljenju tužiteljâ, članci 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a nameću obvezu izračuna pojedinačnih dampinških marži i nametanja pojedinačnih antidampinških pristojbi proizvođačima i izvoznicima, osim za „izvoznike” koji nisu uključeni u uzorak u slučaju odabira uzoraka i, s druge strane, u slučaju izvoznika koji s državom čine jedinstven gospodarski subjekt. Prema tome, Komisijino tumačenje izraza „ako to nije praktično” upotrijebljenog u članku 9. stavku 2. Osnovne uredbe, prema kojem je moguće primijeniti izuzetke od obveze utvrđivanja pojedinačnih dampinških marži i antidampinških pristojbi koji nisu oni koji su navedeni gore, poput strukture američkog izvoza bioetanola ili načina na koji se proizvod izvozi, pogrešno je i nezakonito.
- 169 Vijeće, koje podupire ePure, osporava te argumente. Ono u biti, s jedne strane, smatra da kad institucije ne mogu rekonstruirati slijed svake prodaje niti usporediti uobičajene vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama, kao što je to ovdje slučaj, članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe ne može ih obvezati da odrede pojedinačne antidampinške mjere za svakog proizvođača. Vijeće to ne bi moglo učiniti. S druge strane, ono tvrdi da izričaj „ako to nije praktično” upotrijebljen u članku 9. stavku 5. Osnovne uredbe ima općenitiji opseg od onoga upotrijebljenog u člancima 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a, što u ovom slučaju omogućuje primjenu izuzetka od obveze određivanja pojedinačnih dampinških marži i antidampinških pristojbi.
- 170 U tom smislu valja navesti da članak 9. stavak 5. prvi podstavak Osnovne uredbe, u izvornoj verziji, koja se primjenjuje u ovom slučaju, s obzirom na to da članak 2. drugi stavak Uredbe (EU) br. 765/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. lipnja 2012. o izmjeni Osnovne uredbe (SL L 237, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 118., str. 246.) predviđa da se izmijenjena verzija članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe primjenjuje na sve ispitne postupke pokrenute nakon stupanja na snagu Uredbe br. 765/2012, propisuje da se antidampinška pristojba uvodi u odgovarajućim iznosima u svakom pojedinačnom slučaju, na nediskriminacijskoj osnovi, na uvoze proizvoda iz svih izvora za koje je utvrđeno da su pod dampingom i koji nanose štetu, osim na uvoze iz onih izvora koji su prihvatili preuzimanje obveza prema uvjetima iz Osnovne uredbe. Isti stavak također propisuje da uredba kojom se uvodi pristojba navodi pristojbu za svakog od dobavljača odnosno, ako to nije praktično, i općenito ako se primjenjuje članak 2. stavak 7. točka (a) te uredbe, dotičnu zemlju dobavljača.
- 171 Članak 6.10. Antidampinškog sporazuma WTO-a propisuje sljedeće:

„Nadležna tijela će, u pravilu, odrediti pojedinačnu dampinšku maržu za svakog poznatog izvoznika ili proizvođača proizvoda koji se ispituje. U slučajevima kada je broj izvoznika, proizvođača, uvoznika ili tipova proizvoda tako velik da je takvo određivanje neprovedivo, nadležna tijela mogu ograničiti svoje ispitivanje ili na razuman broj zainteresiranih stranaka ili proizvoda koristeći se uzorcima koji su statistički valjani na temelju informacija koje su nadležnim tijelima bile na raspolaganju u vrijeme odabira, ili prema najvećem postotku obujma izvoza iz zemlje o kojoj je riječ, a koji se može razumno ispitati.”

172 Članak 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a propisuje sljedeće:

„Kada se antidampinške pristojbe uvedu za bilo koji proizvod, one će se ubirati u odgovarajućim iznosima u svakom slučaju, na nediskriminirajućoj osnovi na uvoz tog proizvoda iz svih izvora gdje je utvrđen damping kojim nastaje šteta, osim na uvoz iz onih izvora gdje je prihvaćena obveza promjena cijena prema uvjetima ovog Sporazuma. Nadležna tijela će navesti ime dobavljača ili dobavljače proizvoda o kojima je riječ. Međutim, ako je uključeno nekoliko dobavljača iz iste zemlje, te nije izvedivo imenovati sve te dobavljače, nadležna tijela mogu imenovati zemlju dobavljača o kojoj je riječ.”

173 Kako bi se utvrdilo je li Vijeće zakonito moglo izračunati dampinšku maržu na nacionalnoj razini i, posljedično, uvesti antidampinšku pristojbu na toj razini, valja stoga ispitati, kao prvo, je li Antidampinški sporazum WTO-a u ovom slučaju relevantan za tumačenje članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe, kao drugo, imaju li četiri uzorkovana američka proizvođača u pravilu pravo da se na njih primijeni pojedinačna antidampinška pristojba u skladu s člankom 9. stavkom 5. Osnovne uredbe i, kao treće, je li Vijeće zakonito smatralo da postoji izuzetak od tog općeg pravila jer nije bilo „praktično” u pobijanoj uredbi navesti pojedinačne iznose za svakog dobavljača.

Primjena Antidampinškog sporazuma WTO-a u ovom slučaju

174 Iz preambule Osnovne uredbe, a osobito iz njezine uvodne izjave 3. proizlazi da uredba, među ostalim, ima za cilj prenijeti u pravo Unije nova i detaljna pravila sadržana u Antidampinškom sporazumu WTO-a (vidjeti prema analogiji presude od 9. siječnja 2003., *Petrotub i Republica/Vijeće*, C-76/00 P, Zb., EU:C:2003:4, t. 55. i od 24. rujna 2008., *Reliance Industries/Vijeće i Komisija*, T-45/06, Zb., EU:T:2008:398, t. 89.). Nadalje, ista uvodna izjava također predviđa da bi s ciljem osiguranja pravilne i transparentne primjene pravila jezik Sporazuma trebalo uvesti u zakonodavstvo Unije u što je moguće većoj mjeri. Među pravilima nabrojenima u toj uvodnoj izjavi, koja se Osnovnom uredbom prenose u pravo Unije, nalaze se, među ostalim, pravila o nametanju antidampinških pristojbi, tj. članci 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a.

175 Međutim, više je puta presuđeno da uzimajući u obzir njihovu narav i strukturu, sporazumi Svjetske trgovinske organizacije (WTO), kojima pripada Antidampinški sporazum WTO-a, načelno ne pripadaju normama u pogledu kojih sud Unije nadzire zakonitost akata institucija Unije (vidjeti presude *Petrotub i Republica/Vijeće*, t. 174. *supra*, EU:C:2003:4, t. 53. i navedenu sudsku praksu i od 18. prosinca 2014., *LVP*, C-306/13, Zb., EU:C:2014:2465, t. 44. i navedenu sudsku praksu).

176 Osim toga, sud Unije je procijenio da činjenica da se priznalo da sud Unije ima izravnu zadaću osiguranja sukladnosti prava Unije s pravilima WTO-a dovodi do toga da se zakonodavnim ili izvršnim tijelima Unije oduzima manevarski prostor koji imaju slična tijela trgovinskih partnera Unije. Nesporo je, naime, da su neke od ugovornih stranaka, uključujući najvažnije partnere Unije s trgovinskog gledišta, zaključile, s obzirom na predmet i cilj sporazuma WTO-a, da oni ne spadaju u norme s obzirom na koje njihova pravosudna tijela nadziru zakonitost svojih pravila domaćeg prava. Kada bi takvo nepostojanje uzajamnosti bilo prihvaćeno, ono bi moglo dovesti do neujednačene primjene pravila WTO-a (vidjeti presude od 9. rujna 2008., *FIAMM i dr./Vijeće i Komisija*, C-120/06 P i C-121/06 P, Zb., EU:C:2008:476, t. 119. i navedenu sudsku praksu i *LVP*, t. 175. *supra*, EU:C:2014:2465, t. 46. i navedenu sudsku praksu).

177 Na sucu Unije jest da nadzire zakonitost predmetnog akta Unije s obzirom na pravila WTO-a samo slučaju kada je Unija namjeravala provesti pojedinačnu obvezu preuzetu u okviru WTO-a ili u slučaju kada akt Unije izričito upućuje na točno određene odredbe sporazuma WTO-a (vidjeti presude *Petrotub i Republica/Vijeće*, t. 174. *supra*, EU:C:2003:4, t. 54. i navedenu sudsku praksu i *LVP*, t. 175. *supra*, EU:C:2014:2465, t. 47.).

- 178 Što se tiče prenošenja Antidampinškog sporazuma WTO-a člankom 9. stavkom 5. Osnovne uredbe, valja primijetiti da je potonji, čija se izvorna verzija primjenjuje u ovom slučaju, izmijenjen Uredbom 765/2012 zbog toga što je tijelo za rješavanje sporova WTO-a (u daljnjem tekstu: TRS) usvojilo izvještaj žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. (WT/DS397/AB/R, u daljnjem tekstu: izvještaj žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje”) i izvještaj posebne skupine od 3. prosinca 2010. (WT/DS397/R), izmijenjen izvještajem žalbenog tijela, u predmetu naslovljenom „Europske zajednice – Konačne antidampinške mjere koje se odnose na određene željezne ili čelične elemente za pričvršćivanje podrijetlom iz Kine” (u daljnjem tekstu: elementi za pričvršćivanje).
- 179 U uvodnim izjavama Uredbe br. 765/2012 zakonodavac Unije podsjeća na to da je u izvještajima WTO-a navedeno, među ostalim, da je članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe nespojiv s člancima 6.10., 9.2. i 18.4. Antidampinškog sporazuma WTO-a i s člankom XVI.4 Sporazuma o osnivanju WTO-a (SL 1994., L 336, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 5.). Zakonodavac Unije potvrdio je u uvodnim izjavama 5. i 6. Uredbe br. 765/2012 da je izmijenio članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe s namjerom provedbe preporuka i odluka TRS-a u vezi s predmetom „elementi za pričvršćivanje”, na način koji poštuje obveze Unije u okviru WTO-a.
- 180 Valja navesti da iz samog donošenja Uredbe br. 765/2012 proizlazi da zakonodavac Unije smatra da je člankom 9. stavkom 5. Osnovne uredbe Unija namjeravala provesti posebnu obvezu preuzetu u okviru WTO-a, sadržanu u ovom slučaju u člancima 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a.
- 181 S jedne strane, iz tih utvrđenja proizlazi da Uredba br. 765/2012 priznaje da članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe u pravo Unije prenosi obveze koje proizlaze iz članka 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a, kao što to pravilno navode tužitelji.
- 182 S druge strane, valja utvrditi da se izmjene, izvršene na temelju Uredbe br. 765/2012, teksta članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe odnose na izmjenu izuzetka od obveze nametanja pojedinačnih antidampinških pristojbi, u odnosu na izvoznike na koje se primjenjivao članak 2. stavak 7. točka (a) Osnovne uredbe. Međutim, one se u biti ne odnose na dio članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe koji je relevantan u ovom slučaju, a prema kojem uredba kojom se uvodi pristojba navodi pristojbu za svakog od dobavljača odnosno, ako to nije praktično, dotičnu zemlju dobavljača.
- 183 Konkretno, valja navesti da zakonodavac Unije nije smatrao potrebnim izmijeniti izričaj „uvoz tog proizvoda iz svih izvora gdje je utvrđen damping kojim nastaje šteta” kao ni pojmove „dobavljač” i „nije praktično” kako bi proveo preporuke i odluke TRS-a u vezi s predmetom „elementi za pričvršćivanje”, na način koji poštuje njegove obveze u okviru WTO-a. Prema tome, relevantni pojmovi u ovom slučaju imaju isto značenje u članku 9. stavku 5. Osnovne uredbe u njegovoj izvornoj verziji kao i u verziji nakon izmjene iz Uredbe br. 765/2012.
- 184 Posljedično, iz prethodno navedenog proizlazi da članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe u izvornoj verziji, u dijelu koji je relevantan u ovom slučaju, treba tumačiti u skladu s člancima 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a.

Pitanje imaju li četiri uzorkovana američka proizvođača pravo da se na njih primijeni pojedinačna antidampinška pristojba na temelju članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe

- 185 Tužitelji smatraju da proizvođač u uzorku, poput četiriju uzorkovanih američkih proizvođača, ima pravo da se na njega primijeni pojedinačna antidampinška pristojba, na temelju članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe.

- 186 Vijeće na to odgovara da ni Antidampinški sporazum WTO-a ni Osnovna uredba ne zahtijevaju od institucija „nemoguće”. Kad institucije ne mogu rekonstruirati slijed svake kupnje ni usporediti uobičajene vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama, kao što je to ovdje slučaj, one nisu obvezne uvesti pojedinačne antidampinške mjere za svakog proizvođača.
- 187 Kako bi se utvrdilo ima li uzorkovani proizvođač proizvoda koji je predmet doppinga pravo da se na njega primijeni pojedinačna antidampinška pristojba, valja navesti da članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe kao i članak 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a određuju da se antidampinška pristojba načelno mora nametnuti pojedinačno za svakog dobavljača na uvoz proizvoda iz svih izvora gdje je utvrđen dopping kojim nastaje šteta. Iz teksta tih odredaba proizlazi da operator za kojega se ne smatra da ima svojstvo „dobavljača” nema nikakvo pravo da se za njega odredi pojedinačna antidampinška pristojba.
- 188 U tom kontekstu valja navesti da se u skladu s točkom 624. podtočkom (a) pod i. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe odnosi ne samo na nametanje antidampinške pristojbe nego i na izračun doppingovih marži.
- 189 Što se tiče prava WTO-a, valja navesti da u slučaju u kojem tijela primjenjuju metodu odabira uzoraka, članak 6.10.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a predviđa da će ona ipak odrediti pojedinačnu doppingovsku maržu za bilo kojeg izvoznika ili proizvođača koji nije u početku odabran, a koji dostavi potrebne informacije na vrijeme da bi se takve informacije mogle razmatrati za vrijeme ispitnog postupka, osim u slučaju kada je broj izvoznika ili proizvođača tako velik da bi pojedinačna ispitivanja bila teret za nadležna tijela i sprečavala bi okončanje ispitnog postupka u potrebnom roku.
- 190 Iz te odredbe proizlazi da, osim u slučaju kada je broj izvoznika ili proizvođača vrlo velik, tijelo zaduženo za ispitni postupak treba odrediti pojedinačnu doppingovsku maržu za bilo kojeg izvoznika ili proizvođača koji nije u početku odabran, a koji dostavi potrebne informacije na vrijeme da bi se takve informacije mogle razmatrati za vrijeme ispitnog postupka. U tom smislu u skladu s točkom 6.90. izvještaja posebne skupine od 28. rujna 2001. (WT/DS189/R) u predmetu naslovljenom „Argentina – Konačne antidampinške mjere za uvoz keramičkih pločica podrijetlom iz Italije” navedeno je da se opće pravilo propisano u prvoj rečenici članka 6.10. Antidampinškog sporazuma WTO-a, prema kojemu se pojedinačne doppingovske marže trebaju određivati za svakog poznatog izvoznika i proizvođača proizvoda na koji se odnosi ispitni postupak, u potpunosti primjenjuje na izvoznike koji su odabrani za ispitivanje u skladu s drugom rečenicom tog članka. Ta rečenica omogućuje tijelu zaduženom za ispitni postupak da ograniči svoje ispitivanje na određene izvoznike ili proizvođače, ali ne predviđa odstupanje od općeg pravila prema kojemu se trebaju odrediti pojedinačne marže za izvoznike i proizvođače na koje se odnosi ispitivanje. Ako čak i proizvođači koji nisu bili uključeni u izvorni uzorak imaju pravo na izračun pojedinačne marže, iz toga prema tom izvještaju slijedi da proizvođači koji su bili uključeni u taj uzorak također imaju to pravo.
- 191 Stoga valja zaključiti da tijelo zaduženo za ispitni postupak treba odrediti pojedinačnu doppingovsku maržu za svakog izvoznika i proizvođača koji je uključen u uzorak dobavljača proizvoda koji je predmet doppinga.
- 192 Iz toga slijedi da u skladu s pravom WTO-a svaki izvoznik ili proizvođač koji je uključen u uzorak i koji je stoga surađivao s tijelom zaduženim za ispitni postupak tijekom čitavog ispitnog postupka ispunjava uvjete za to da ga se smatra „dobavljačem” u smislu članka 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a.
- 193 Što se tiče odredaba Osnovne uredbe, valja navesti da, kao što je to već navedeno u točkama 183. i 184. gore, članak 9. stavak 5. te uredbe u izvornoj verziji, u dijelu u kojem je to relevantno u ovom slučaju, treba tumačiti u skladu s odredbama Antidampinškog sporazuma WTO-a. Nadalje, članak 17. stavak 1. Osnovne uredbe također predviđa da se u slučajevima kada je broj podnositelja zahtjeva, izvoznika ili uvoznika, vrsta proizvoda ili transakcija velik, ispitni postupak može ograničiti na razuman broj

stranaka, proizvoda ili transakcija korištenjem uzoraka. Stavak 3. tog članka propisuje da kad Komisija provodi odabir uzoraka, pojedinačna dampinška marža izračunava se za svakog izvoznika ili proizvođača koji nije inicijalno odabran, a koji podnese potrebne podatke u predviđenim rokovima, osim ako je broj izvoznika ili proizvođača toliko velik da bi pojedinačna ispitivanja bila bespotrebno teška te bi sprečavala pravovremeni završetak ispitnog postupka. Valja navesti da iz tih odredaba Osnovne uredbe, tumačenih u skladu s pravom WTO-a, proizlazi da ako čak i proizvođači koji nisu bili uključeni u izvorni uzorak imaju pravo na izračun pojedinačne marže, *a fortiori*, proizvođači koji su bili uključeni u taj uzorak također imaju to pravo. U tom smislu također valja navesti da posljednja rečenica u članku 9. stavku 6. Osnovne uredbe navodi da se pojedinačne pristojbe primjenjuju na uvoze svakog uvoznika ili proizvođača kojem je odobren individualni pristup, a kako je propisano člankom 17. te uredbe.

- 194 Iz toga slijedi da u skladu s odredbama Osnovne uredbe svaki izvoznik ili proizvođač koji je uključen u uzorak i koji je stoga surađivao s institucijama tijekom čitavog ispitnog postupka ispunjava uvjete za to da ga se smatra „dobavljačem” u smislu članka 9. stavka 5. te uredbe.
- 195 U tom smislu valja podsjetiti na to da je cilj uspostave uzorka proizvođača – izvoznika utvrditi tijekom ograničenog ispitnog postupka što je moguće točnije pritisak na cijene koji trpi industrija u Uniji. Prema tome, Komisija ima ovlast u svakom trenutku izmijeniti sastav uzorka prema potrebama ispitnog postupka. Naime, nijedna odredba Antidampinškog sporazuma WTO-a ili Osnovne uredbe ne obvezuje institucije da zadrže proizvođače koji su izvorno uzorkovani u uzroku dobavljača proizvoda koji je predmet doppinga ako smatraju da oni nemaju svojstvo dobavljača ili da nisu izvori uvoza proizvoda koji je predmet doppinga i koji nanosi štetu. Što se tiče pitanja treba li zadržati operatora u uzorku, valja navesti da Komisija ima široku diskrecijsku ovlast zbog složenosti ekonomske, političke i pravne situacije koju treba ispitati (vidjeti prema analogiji presudu od 27. rujna 2007., *Ikea Wholesale*, C-351/04, Zb., EU:C:2007:547, t. 40.). Međutim, budući da Komisija nije isključila nekog proizvođača iz uzorka dobavljača proizvoda koji je predmet doppinga, ona je načelno bila obvezna izračunati pojedinačnu dampinšku maržu i odrediti pojedinačnu antidampinšku pristojbu.
- 196 Upravo s obzirom na ta razmatranja treba ispitati jesu li četiri uzorkovana američka proizvođača imala pravo da se na njih primijeni pojedinačna antidampinška pristojba na temelju članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe.
- 197 U ovom slučaju valja navesti da, prije svega, iako je Komisija isključila izvorno uzorkovanog proizvođača uz obrazloženje da se bioetanol koji je on proizveo nije izvezio u Uniju i da, posljedično, nije bio izvor proizvoda koji je predmet dampinških praksa, ona je ipak zadržala četiri uzorkovana američka proizvođača u uzorku dobavljača proizvoda koji je predmet doppinga do kraja upravnog postupka.
- 198 Što se tiče postojanja uvoza bioetanola u Uniju četiriju uzorkovanih američkih proizvođača, za koje je utvrđeno da su predmet doppinga koji nanosi štetu, u točkama 93. do 104. gore navedeno je da je jedan dio bioetanola koji su oni proizveli bio izvezen u Uniju i da je uvoz koji potječe iz te proizvodnje od stupanja na snagu pobijane uredbe bio podvrgnut antidampinškoj pristojbi koju je ona uvela. Nadalje, prema točki 338. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje”, pravila navedena u članku 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a, prema kojima se antidampinške pristojbe, koje se određuju u odgovarajućem iznosu za svaki slučaj, ubiru na uvoz iz bilo kojeg izvora, odnose se na izvoznike ili proizvođače koji su predmet ispitnog postupka, uzete pojedinačno. U tom smislu uvodna izjava 60. pobijane uredbe propisuje da se ispitni postupak odnosio, s jedne strane, na proizvođače bioetanola i, s druge strane, na trgovce/proizvođače mješavina koji su izvezili proizvod o kojem je riječ na tržište Unije. Iz toga slijedi da su četiri uzorkovana američka proizvođača „izvori” uvoza proizvoda koji je predmet antidampinške pristojbe uvedene pobijanom uredbom u smislu članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe kao i članka 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a.

- 199 Nadalje, valja primijetiti da Vijeće ne osporava činjenicu da su četiri uzorkovana američka proizvođača surađivala s institucijama tijekom čitavog ispitnog postupka i da stoga nije bilo nikakva razloga za njihovo isključenje iz uzorka zbog nedostatka suradnje.
- 200 Usto valja navesti da institucije nisu isključile četiri uzorkovana američka proizvođača iz uzorka zbog toga što nisu imala svojstvo dobavljača. Naprotiv, u uvodnoj izjavi 63. pobijane uredbe Vijeće smatra da su struktura industrije bioetanola i način na koji su se proizvodi o kojima je riječ proizvodili i prodavali na tržištu SAD-a i izvozili u Uniju učinili nemogućim utvrđivanje pojedinačnih dampinških marža za proizvođače u SAD-u. Prema njegovu mišljenju, ono nije moglo rekonstruirati slijed pojedinačnih prodaja niti usporediti uobičajene vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama za uzorkovane proizvođače, zaključujući stoga da nije moglo odrediti pojedinačne dampinške marže u skladu s člankom 9. stavkom 5. Osnovne uredbe. Iz tog rasuđivanja proizlazi da je Vijeće željelo primijeniti antidampinšku pristojbu na proizvode koje su proizvela četiri uzorkovana američka proizvođača bez pravljenja razlike između slučaja u kojem su ih izvezili trgovci/proizvođači mješavina i slučaja u kojem su ih oni sami izvezili.
- 201 Iz toga slijedi da je zadržavajući četiri uzorkovana američka proizvođača u uzorku američkih proizvođača i izvoznika Komisija stoga priznala da su oni „dobavljači” proizvoda koji je predmet dampainga i, posljedično, da je Vijeće načelno obvezno u skladu s člankom 9. stavkom 5. Osnovne uredbe izračunati pojedinačnu dampinšku maržu i uvesti pojedinačne antidampinške pristojbe za svakog od njih.
- 202 Taj zaključak nije doveden u pitanje argumentom Vijeća prema kojem kad institucije ne mogu rekonstruirati slijed svake kupnje ni usporediti uobičajene vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama, kao što je to ovdje slučaj, one nisu obvezne uvesti pojedinačne antidampinške mjere za svakog proizvođača.
- 203 Prije svega, valja navesti da je u presudi od 15. studenoga 2012., Zhejiang Aokang Shoes/Vijeće (C-247/10 P, EU:C:2012:710, t. 33.), presuđeno da je članak 2. stavak 7. Osnovne uredbe dio odredaba te uredbe posvećenih jedino utvrđivanju uobičajene vrijednosti, dok je članak 17. te uredbe, u vezi s odabirom uzoraka, dio odredaba koje se odnose, među ostalim, na raspoložive metode za utvrđivanje dampinške marže i da je prema tome riječ o odredbama koje imaju različit cilj i sadržaj. U tom smislu valja navesti da se isto načelo primjenjuje, prema analogiji, na odnos između, s jedne strane, članka 2. stavaka 8. i 9. Osnovne uredbe o jednoj od vrijednosti relevantnih za izračun dampinške marže i, s druge strane, članka 9. stavka 5. iste uredbe o samoj dampinškoj marži. Prema tome, odredbe Osnovne uredbe posvećene utvrđivanju uobičajene vrijednosti ili izvozne cijene imaju drukčiji sadržaj i cilj od odredaba o raspoloživim metodama za utvrđivanje dampinške marže, poput onih predviđenih člankom 9. stavkom 5. i člankom 17. te uredbe.
- 204 Nadalje, iz točke 325. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” također proizlazi da činjenica da tijelo mora rekonstruirati uobičajenu vrijednost i/ili izvoznju cijenu za jednog izvoznika ili proizvođača ili više njih ne znači nužno odstupanje od općeg pravila o utvrđivanju pojedinačnih dampinških marži i da dampinške marže utemeljene na uobičajenoj vrijednosti i izvozna cijena izračunana na temelju istih podataka za nekoliko dobavljača nisu istovjetne marži primjenjivoj na nacionalnoj razini.
- 205 U tom smislu valja navesti da ni članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe ni članak 6.10. ili članak 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a ne predviđaju da institucije moraju moći rekonstruirati slijed svake kupnje i usporediti uobičajene vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama kako bi bile obvezne izračunati pojedinačnu dampinšku maržu i nametnuti pojedinačnu antidampinšku pristojbu za svakog proizvođača. Te poteškoće stoga nisu relevantne za pitanje mora li se nametnuti pojedinačna antidampinška pristojba i valja primijetiti da u okviru Osnovne uredbe postoje drugi instrumenti za popravljavanje takve situacije.

- 206 Međutim, kad institucije naiđu na poteškoće prilikom utvrđivanja uobičajene vrijednosti ili izvozne cijene za određene proizvođače ili izvoznike, članak 2. stavci 3. i 9. Osnovne uredbe utvrđuju pravila u vezi s mogućnošću rekonstruiranja tih vrijednosti.
- 207 Naime, članak 2. stavak 9. Osnovne uredbe predviđa da je u slučaju da izvozna cijena ne postoji ili da se čini nepouzdanom zbog povezanog odnosa ili kompenzacijskog dogovora između izvoznika i uvoznika, odnosno treće stranke, izvoznju cijenu moguće izračunati na temelju cijene po kojoj se uvezeni proizvodi prvi put prodaju nezavisnom kupcu odnosno, ako se ne preprodaju nezavisnom kupcu ili ako se ne preprodaju u stanju u kojem su uvezeni, na nekoj drugoj razumnoj osnovi. U tim slučajevima, prilagodba za sve troškove, uključujući pristojbe i poreze, nastale u razdoblju između uvoza i preprodaje, kao i nastalu dobit, provodi se na način kako bi se mogla odrediti pouzdana izvozna cijena na granici Unije.
- 208 Usto i na drugom planu, članak 18. stavci 1. i 3. Osnovne uredbe predviđa uvjete pod kojima institucije mogu upotrijebiti raspoložive podatke kad zainteresirana stranka ne pruži potrebne podatke ili kad pruži podatke koji nisu idealni u svim pogledima. Navedeno je, među ostalim, u točkama 7.215. do 7.216 izvještaja posebne skupine od 22. travnja 2003. (WT/DS241/R) u predmetu „Argentina – Konačne antidampinške pristojbe za meso peradi podrijetlom iz Brazila” da činjenica da tijelo zaduženo za ispitni postupak dobiva podatke koji nisu upotrebljivi ili pouzdani ne smije spriječiti izračun pojedinačne dampinške marže za izvoznika jer Antidampinški sporazum WTO-a izričito ovlašćuje tijela zadužena za ispitni postupak da dopune podatke u vezi s određenim izvoznikom kako bi se utvrdila dampinška marža ako dostavljeni podaci nisu pouzdani ili ako potrebni podaci jednostavno nisu dostavljeni.
- 209 U ovom slučaju, što se tiče uobičajene vrijednosti četiriju uzorkovanih proizvođača, iz točke 45. dokumenta o dodatnoj objavi proizlazi da je Komisija sama objasnila da u skladu s člankom 2. stavkom 3. Osnovne uredbe može rekonstruirati njihovu uobičajenu vrijednost na temelju troška proizvodnje u zemlji podrijetla, uvećano za razuman iznos za troškove prodaje, administrativne troškove i druge opće troškove i razumnu profitnu maržu. Vijeće ne osporava tu tvrdnju.
- 210 Budući da Vijeće u uvodnoj izjavi 76. pobijane uredbe smatra da se nisu mogle pouzdano utvrditi izvozna cijena i dampinška marža za uzorkovane američke proizvođače, valja navesti da članak 2. stavak 9. Osnovne uredbe dopušta rekonstruiranje izvozne cijene kad nema izvozne cijene za operatora na kojega se odnosi ispitni postupak. Naime, ta odredba dopušta, kao što je to navedeno u točki 207. gore, rekonstrukciju izvozne cijene na temelju cijene po kojoj su uvezeni proizvodi prvi put preprodani nezavisnom kupcu ili na bilo kojoj drugoj razumnoj osnovi i uz odgovarajuće prilagodbe. U tom smislu valja podsjetiti na to da iz sudske prakse navedene u točki 203. gore proizlazi da iako članak 2. stavci 8. i 9. Osnovne uredbe iscrpno utvrđuje moguće metode za utvrđivanje izvozne cijene, poteškoća u utvrđivanju te cijene nije relevantna za pitanje postoji li obveza primjene pojedinačne antidampinške pristojbe na određene operatore.
- 211 Stoga valja odbiti argument Vijeća prema kojem institucije nisu bile obvezne uvesti pojedinačne antidampinške mjere za svakog uzorkovanog proizvođača u ovom slučaju.
- 212 S obzirom na zaključak naveden u točki 201. gore valja stoga ispitati je li se Vijeće moglo pozvati na izuzetak od obveze utvrđivanja pojedinačne dampinške marže za četiri uzorkovana američka proizvođača u ovom slučaju.

Pitanje je li uvođenje pojedinačnih antidampinških pristojbi u ovom slučaju bilo nepraktično

- 213 Nadalje, spor među strankama odnosi se na tumačenje izraza „nije praktično” iz članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe.

- 214 Prema mišljenju tužiteljâ, izraz „nije praktično” treba u biti tumačiti u skladu s člancima 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a i izvještajem žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje”.
- 215 Vijeće smatra da članak 9. stavak 5. drugi podstavak Osnovne uredbe ima općenitiji opseg od navedenih članaka Antidampinškog sporazuma WTO-a jer ne precizira okolnosti u kojima se smatra da „nije praktično” primijeniti pojedinačne pristojbe. U tom smislu podsjeća na načelo prema kojem tijela Unije moraju tumačiti tekstove Unije u mjeri u kojoj je to moguće s obzirom na međunarodno pravo. Tako Vijeće u biti smatra da ta razlika sama po sebi opravdava drukčije tumačenje izraza „nije praktično” u okviru članka 9. stavka 5 Osnovne uredbe.
- 216 Kao prvo, valja ispitati dopuštaju li članci 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a izuzetak od obveze utvrđivanja pojedinačne dampinške marže za svakog poznatog izvoznika ili proizvođača na kojega se to odnosi koji bi mogao opravdati uvođenje antidampinške pristojbe na nacionalnoj razini u ovom slučaju.
- 217 Što se tiče članka 6.10. Antidampinškog sporazuma WTO-a, točke 316. do 318. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” navode da njegova prva rečenica, prema kojoj tijela utvrđuju pojedinačnu dampinšku maržu za svakog poznatog izvoznika ili proizvođača na kojega se to odnosi, propisuje prisilno pravilo, a ne mogućnost. Također navode da ta obveza nije apsolutna i da mogu postojati izuzeci. Odabir uzoraka jedini je izuzetak od utvrđivanja pojedinačnih dampinških marži za svakog poznatog izvoznika ili proizvođača na kojega se to odnosi, koji je izričito predviđen člankom 6.10. tog sporazuma. Naime, druga rečenica tog članka predviđa izuzetak u slučajevima kada je broj izvoznika, proizvođača, uvoznika ili tipova proizvoda tako velik da je takvo određivanje neprovedivo. U tim slučajevima tijela mogu ograničiti svoj ispitni postupak bilo na razuman broj zainteresiranih stranaka ili proizvoda, upotrebljavajući uzorke koji su statistički valjani, bilo na najveći postotak obujma izvoza podrijetlom iz zemlje o kojoj je riječ na koji se ispitni postupak može razumno odnositi.
- 218 U skladu s točkom 320. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje”, izraz „će, u pravilu, odrediti” iz članka 6.10. Antidampinškog sporazuma WTO-a ima za cilj ne izraziti obvezu koja bi bila u suprotnosti s drugim odredbama tog sporazuma, dopuštajući odstupanje od pravila o utvrđivanju pojedinačnih dampinških marži, osim izuzetka odabira uzoraka. Ti izuzeci trebaju biti predviđeni u sporazumima na koje se odnosi Dogovor o pravilima i postupcima za rješavanje sporova (u daljnjem tekstu: dotični sporazumi), na način da se izbjegnju zaobilaznja obveze utvrđivanja pojedinačnih dampinških marži. Međutim, članovi WTO-a nemaju neograničenu mogućnost stvaranja izuzetaka od članka 6.10. Antidampinškog sporazuma WTO-a.
- 219 U točki 323. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” žalbeno tijelo odbilo je argument prema kojem je pripisivanje dampinške marže proizvođača trgovcu koji izvozi proizvod izuzetak. Naime, upućivanje na „izvoznike ili proizvođače” u članku 6.10. Antidampinškog sporazuma WTO-a dopušta tijelima da ne utvrde zasebnu dampinšku maržu za proizvođača i za izvoznika istog proizvoda, nego da utvrde jednu maržu za obojicu. To je primjena obveze utvrđivanja pojedinačnih dampinških marži.
- 220 U skladu s točkom 327. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” svaki izuzetak od općeg pravila propisanog u prvoj rečenici članka 6.10. Antidampinškog sporazuma WTO-a mora stoga biti predviđen dotičnim sporazumima.
- 221 Naposljetku, u točki 328. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” navedeno je da sporazumi WTO-a ne predviđaju nikakav izuzetak, poput onoga spomenutog u članku 9. stavku 5. Osnovne uredbe, u vezi s pojedinačnim proizvođačima –

izvoznicima iz zemlje koja nema tržišno gospodarstvo, na koje se primjenjuje članak 2. stavak 7. točka (a) te uredbe i koji su podvrgnuti antidampinškoj pristojbi na nacionalnoj razini, osim ako ti izvoznici mogu dokazati da ispunjavaju uvjete koji omogućuju pojedinačan tretman.

- 222 Što se tiče članka 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a, u točki 344. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” objašnjava se da postoji velika usporednost između njega i članka 6.10. Antidampinškog sporazuma WTO-a jer potonji propisuje utvrđivanje pojedinačnih dampinških marži, što ima za posljedicu da tijela o kojima je riječ moraju nametnuti antidampinške pristojbe na pojedinačnoj osnovi kako je to predviđeno člankom 9.2. tog sporazuma. Nadalje, žalbeno tijelo navodi da ti članci upotrebljavaju pojmove „neprovedivo” i „nije prikladno” za opisivanje slučajeva u kojima se primjenjuje izuzetak, navodeći tako da se oba izuzetka odnose na situaciju u kojima tijelo utvrđuje dampinške marže na temelju odabira uzoraka. Međutim, žalbeno tijelo WTO-a također je navelo da se pitanje koje je pred njim otvoreno ne odnosi ni na opseg izuzetka predviđenog u članku 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a ni na pitanje preklapaju li se točno taj izuzetak i izuzetak predviđen člankom 6.10. tog sporazuma.
- 223 Međutim, u točki 354. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” zaključeno je da članak 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a obvezuje tijela da preciziraju pristojbe nametnute za svakog dobavljača, osim ako to nije praktično, ako je riječ o nekoliko dobavljača.
- 224 Naposljetku, u skladu s točkom 376. izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” članci 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a ne sprječavaju da tijelo zaduženo za ispitni postupak utvrdi jedinstvenu dampinšku maržu i jedinstvenu antidampinšku pristojbu za određen broj izvoznika ako utvrdi da su oni jedinstven subjekt za potrebe primjene tih članaka.
- 225 Prema tome, iz analize izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” proizlazi da kad tijelo upotrijebi odabir uzoraka kao u ovom slučaju, Antidampinški sporazum propisuje obvezu utvrđivanja pojedinačnih dampinških marži i uvođenje pojedinačnih antidampinških pristojbi za svakog dobavljača koji surađuje u ispitnom postupku i da ta obveza načelno kao izuzetke ima, kao prvo, slučaj proizvođača ili izvoznika koji nisu uključeni u uzorak, osim onih iz članka 6.10.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a i, kao drugo, slučaj operatora koji čine jedinstven subjekt. Međutim, iz Antidampinškog sporazuma WTO-a ne proizlazi da postoji izuzetak od obveze uvođenja pojedinačne antidampinške pristojbe za uzorkovanog proizvođača koji je surađivao u ispitnom postupku kad institucije ocijene da za njega ne mogu utvrditi pojedinačnu izvoznju cijenu.
- 226 Kao drugo, treba ispitati primjenjuju li se ti zaključci iz izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” u vezi s tumačenjem članaka 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a također kad Vijeće primjenjuje članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe.
- 227 Što se tiče argumenta Vijeća prema kojem je obveza tumačenja Osnovne uredbe uzimanjem u obzir Antidampinškog sporazuma WTO-a ograničena jer je tekst odredaba o kojima je riječ različit, kao prvo, valja podsjetiti na to da članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe kao i članci 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a oba upotrebljavaju izraze „nije praktično”. Nadalje, valja primijetiti da se tekstu članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe ni u čemu ne protivi tumačenje izraza „nije praktično” u skladu s člancima 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a. Usto puka činjenica da članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe ne objašnjava preciznije izraz „nije prikladno” ne omogućuje zaključak, kao što to Vijeće tvrdi, da ta odredba tako predviđa izuzetak šireg opsega od onoga predviđenog u odredbama Antidampinškog sporazuma WTO-a.

- 228 Kao drugo, valja podsjetiti na to da iz teksta članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe jasno proizlazi da je utvrđivanje dampinške marže i uvođenje antidampinške pristojbe na nacionalnoj razini izuzetak od općeg pravila. „Općenitije” tumačenje izraza „nije praktično”, kao što to predlaže Vijeće, dalo bi mu iznimno široku marginu prosudbe u pogledu mogućnosti odustajanja od uvođenja pojedinačnih antidampinških pristojbi. Takvo tumačenje bilo bi u suprotnosti sa zakonodavčevim ciljem provedbe preporuka i odluka TRS-a u vezi s predmetom „elementi za pričvršćivanje” na način koji bi poštovao te obveze u okviru WTO-a (vidjeti točku 179. gore).
- 229 Naime, iz uvodnih izjava Uredbe br. 765/2012 proizlazi da je zakonodavac Unije želio provesti odluku žalbenog tijela WTO-a u tom predmetu u cijelosti. Konkretno, člankom 1. Uredbe br. 765/2012 zakonodavac Unije uklonio je u prvom podstavku članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe upućivanje na članak 2. stavak 7. točku (a) te uredbe kao i drugi podstavak, koji je propisivao uvjete pod kojima pojedinačni proizvođači – izvoznici iz zemalja koje nemaju tržišno gospodarstvo mogu dokazati da ispunjavaju uvjete koji omogućuju pojedinačni tretman. Nadalje, iz uvodne izjave 2. Uredbe br. 765/2012 proizlazi da je zakonodavac Unije dodao novi drugi podstavak u članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe kako bi uključio objašnjenja žalbenog tijela WTO-a o okolnostima u kojima tijela mogu utvrditi dampinšku maržu i jedinstvenu antidampinšku pristojbu za nekoliko izvoznika koji čine jedinstven subjekt.
- 230 Usto, kao što je to navedeno u točki 182. gore, izmjene članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe u biti se ne odnose na dio koji je relevantan u ovom slučaju, a prema kojem uredba kojom se uvodi pristojba navodi pristojbu za svakog od dobavljača odnosno, ako to nije praktično, dotičnu zemlju dobavljača.
- 231 Iz toga slijedi da je Vijeće pogrešno ocijenilo da su tekstovi članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe i članka 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a, u dijelu u kojem su relevantni u ovom slučaju, bitno različiti. Prema tome, argument Vijeća, prema kojem izraz „nije praktično” iz članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe ima opći opseg, treba odbiti.
- 232 Iz prethodno navedenog proizlazi da izraz „nije praktično” iz članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe valja tumačiti u skladu s analognim izrazom upotrijebljenim u člancima 6.10. i 9.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a. Prema tome, iz analize izvještaja žalbenog tijela od 15. srpnja 2011. u predmetu „elementi za pričvršćivanje” proizlazi da kad tijelo upotrijebi odabir uzoraka kao u ovom slučaju, Antidampinški sporazum propisuje obvezu utvrđivanja pojedinačnih dampinških marži i uvođenje pojedinačnih antidampinških pristojbi za svakog dobavljača koji surađuje u ispitnom postupku i da ta obveza načelno kao izuzetke ima, kao prvo, slučaj proizvođača ili izvoznika koji nisu uključeni u uzorak, osim onih iz članka 6.10.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a i, kao drugo, slučaj operatora koji čine jedinstven subjekt. Drugim riječima, kad institucije primijene odabir uzoraka, kao u ovom slučaju, izuzetak od utvrđivanja pojedinačnih dampinških marži i uvođenja pojedinačnih antidampinških marži načelno je moguć samo za poduzetnike koji nisu dio uzorka i koji inače nemaju pravo na vlastitu pojedinačnu antidampinšku pristojbu. Konkretno, članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe ne dopušta nikakav izuzetak od obveze uvođenja pojedinačne antidampinške pristojbe za uzorkovanog proizvođača koji je surađivao u ispitnom postupku kad institucije ocijene da za njega ne mogu utvrditi pojedinačnu izveznu cijenu.
- 233 Prema tome, iz članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe proizlazi da kad su proizvođači i/ili izvoznici dio uzorka, institucije su dužne precizirati antidampinške pristojbe za svakog dobavljača.
- 234 Kao treće, upravo s obzirom na ta razmatranja valja ispitati je li u ovom slučaju Vijeće moglo zakonito primijeniti izuzetak od obveze utvrđivanja pojedinačne dampinške marže za svakog poznatog izvoznika ili proizvođača na kojega se to odnosi koji bi mogao opravdati uvođenje antidampinške pristojbe na nacionalnoj razini.

- 235 U ovom slučaju iz uvodnih izjava 6. do 10. pobijane uredbe proizlazi da je Komisija zbog velikog broja proizvođača – izvoznika u SAD-u odlučila primijeniti odabir uzoraka u skladu s člankom 17. Osnovne uredbe.
- 236 U skladu s uvodnom izjavom 64. pobijane uredbe dampinška marža utvrđena je na nacionalnoj razini za SAD. Posljedično, pobijana uredba nameće antidampinšku pristojbu na nacionalnoj razini u stopi od 62,30 eura po toni neto, primjenjivo u razmjeru, po težini, sa sadržajem bioetanola.
- 237 U uvodnoj izjavi 63. pobijane uredbe Vijeće opravdava utvrđivanje dampinške marže na nacionalnoj razini u ovom slučaju smatrajući da su struktura industrije bioetanola i način na koji su se proizvodi o kojima je riječ proizvodili i prodavali na tržištu SAD-a i izvozili u Uniju učinili nemogućim utvrđivanje pojedinačnih dampinških marža za proizvođače u SAD-u. Prema njegovu mišljenju, uzorkovani američki proizvođači nisu izvozili proizvod o kojem je riječ u Uniju, a trgovci/proizvođači mješavina koji su bili podvrgnuti ispitnom postupku nabavljali su bioetanol od različitih proizvođača, miješali ga i prodavali, među ostalim za izvoz u Uniju. Prema tome, Vijeće smatra da nije bilo moguće rekonstruirati slijed svih pojedinačnih kupnji i usporediti uobičajene vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama, a nije bilo moguće ni identificirati proizvođača u trenutku izvoza u Uniju.
- 238 Vijeće u biti stoga smatra da nije moglo u skladu s člankom 9. stavkom 5. Osnovne uredbe utvrditi pojedinačne dampinške marže jer nije moglo pouzdano utvrditi izvoznju cijenu i dampinšku maržu za četiri uzorkovana američka proizvođača, s obzirom na to da nisu izvršili nikakav izvoz u Uniju proizvoda o kojem je riječ tijekom razdoblja ispitnog postupka, jer stoga nije moglo rekonstruirati put njihovih proizvoda izvezenih u Uniju i jer općenito nije imalo nikakvu ideju o datumu izvoza ni cijeni koju su platili ili su trebali platiti uvoznici u Uniju (vidjeti uvodnu izjavu 76. pobijane uredbe).
- 239 U tom smislu, s jedne strane, valja navesti da Vijeće tako temelji primjenu izuzetka od pravila o utvrđivanju pojedinačnih dampinških marži i uvođenju pojedinačnih antidampinških pristojbi na razlozima koji nisu izuzetak u pogledu proizvođača ili izvoznika koji nisu uključeni u uzorak kad tijelo primjenjuje odabir uzoraka ili izuzetak u pogledu operatora koji čine jedinstven subjekt (vidjeti točke 225. i 232. gore).
- 240 S druge strane, valja navesti da Vijeće ne tvrdi da se izuzetak koji je primijenilo temelji na nekom drugom izuzetku koji proizlazi iz dotičnih sporazuma, na koje se upućuje u točkama 218. i 220. gore.
- 241 Prema tome, Vijeće je pogrešno zaključilo da je uvođenje pojedinačnih antidampinških pristojbi za uzorkovane američke izvoznike bilo „nepraktično” u smislu članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe.
- 242 Naime, što se tiče mogućnosti izračuna pojedinačnih dampinških marži, u točkama 202. do 211. gore objašnjeno je da kad institucije naiđu na poteškoće prilikom utvrđivanja uobičajene vrijednosti i izvozne cijene za određene proizvođače ili izvoznike, članak 2. stavci 3. i 9. Osnovne uredbe određuje pravila koja omogućuju rekonstruiranje tih vrijednosti.
- 243 Nadalje, što se tiče navoda prema kojima nije bilo moguće rekonstruirati put proizvoda uzorkovanih proizvođača koji su izvozili u Uniju i prema kojima uzorkovani proizvođači općenito nisu imali ideju o datumu izvoza ni o cijeni koju su uvoznici u Uniju platili ili trebali platiti, dovoljno je navesti da je Komisija na temelju svoje široke margine prosudbe mogla isključiti četiri uzorkovana američka proizvođača iz uzorka proizvođača i izvoznika jer nisu bili dobavljači uključeni u izvoz bioetanola u Uniju, s obzirom na to da se u skladu s njezinim mišljenjem i mišljenjem Vijeća nisu mogli identificirati u trenutku izvoza bioetanola u Uniju. Međutim, Komisija ih je zadržala u tom uzorku tijekom čitavog ispitnog postupka.

- 244 Prema tome, činjenica da su institucije smatrale da imaju poteškoće prilikom rekonstruiranja slijeda pojedinačnih prodaja ili prilikom usporedbe uobičajenih vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama za uzorkovane proizvođače ne omogućuje zaključak da je uvođenje pojedinačnih antidampinških pristojbi za uzorkovane američke izvoznike bilo „nepraktično” u smislu članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe.
- 245 Valja zaključiti da pobijana uredba povređuje članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe jer uvodi antidampinšku pristojbu na nacionalnoj razini u odnosu na četiri uzorkovana američka proizvođača.
- 246 Iz prethodno navedenog proizlazi da drugi dio prvog tužbenog razloga treba prihvatiti i prema tome prvi tužbeni razlog u cijelosti a da nije potrebno ispitati druge dijelove tog tužbenog razloga kao ni argumente iznesene u okviru drugog dijela, kojima se tužitelji generički pozivaju na povrede načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja kao i obveze obrazlaganja.
- Deseti tužbeni razlog, koji se odnosi na povredu članka 6. stavka 7., članka 19. stavaka 1. i 2., članka 20. stavaka 2., 4. i 5. Osnovne uredbe, prava obrane i načela nediskriminacije i dobre uprave kao i na nedostatak dovoljnog obrazloženja*
- 247 Budući da je ova tužba dopuštena jer su je podnijeli tužitelji u osobnom svojstvu, valja također ispitati osnovanost desetog tužbenog razloga.
- 248 U okviru desetog tužbenog razloga tužitelji u biti ističu da su institucije počinile nekoliko postupovnih neregularnosti iz kojih su proizašle povrede postupovnih prava.
- 249 Deseti tužbeni razlog dijeli se na četiri dijela koji se odnose, prvi, na povredu članka 20. stavaka 2. i 4. Osnovne uredbe i nedovoljno obrazloženje, drugi, na povredu članka 20. stavka 5. Osnovne uredbe, treći, na povredu članka 6. stavka 7. i članka 19. stavaka 1. i 2. te uredbe kao i prava obrane i, četvrti, na povredu članka 20. stavka 5. te uredbe kao i prava obrane.

Uvodna očitovanja

- 250 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da poštovanje prava obrane u svakom postupku pokrenutom protiv neke osobe koji može rezultirati donošenjem odluke koja ima negativan učinak predstavlja temeljno načelo prava Unije koje mora biti zajamčeno, pa čak i onda kada ne postoje nikakva pravna pravila koja se odnose na postupak. To načelo zahtijeva da adresati odluka koje ozbiljno utječu na njihove interese moraju moći izraziti svoje stajalište (vidjeti presudu od 1. listopada 2009., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Vijeće, C-141/08 P, Zb., EU:C:2009:598, t. 83. i navedenu sudsku praksu).
- 251 U tom smislu valja istaknuti da poštovanje prava obrane ima temeljno značenje u postupcima poput onog u ovom slučaju (vidjeti presudu Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Vijeće, t. 250. *supra*, EU:C:2009:598, t. 93. i navedenu sudsku praksu).
- 252 Postoji povreda prava obrane kad postoji mogućnost da je zbog nepravilnosti koju je počinila Komisija upravni postupak koji je ona vodila mogao dovesti do drukčijeg rezultata. Tužitelj će dokazati da je došlo do takve povrede kad dovoljno pravno dokaže ne da bi pobijana odluka imala drukčiji sadržaj, nego da bi on mogao bolje osigurati svoju obranu u nedostatku nepravilnosti, primjerice, jer bi u svoju obranu mogao upotrijebiti dokumente pristup kojima mu je tijekom upravnog postupka bio odbijen (vidjeti u tom smislu presudu Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Vijeće, t. 250. *supra*, EU:C:2009:598, t. 94. i navedenu sudsku praksu).

- 253 Nadalje, budući da uredba kojom se uvode konačne antidampinške pristojbe ulazi u sustavni okvir niza mjera, ne može se zahtijevati da njezino obrazloženje navodi različite činjenične i pravne elemente, ponekad vrlo brojne i složene, na koje se odnosi niti da institucije zauzmu stajalište o svim argumentima zainteresiranih osoba. Naprotiv, dovoljno je da autor akta navede činjenice i pravne razloge koji imaju bitno značenje u strukturi sporne uredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 13. rujna 2010., *Whirlpool Europe/Vijeće*, T-314/06, Zb., EU:T:2010:390, t. 114.).
- 254 Međutim, valja navesti da tužba u skladu s člankom 44. stavkom 1. točkom (c) Poslovnika od 2. svibnja 1991. mora navesti predmet spora i sažeti prikaz tužbenih razloga. U skladu s ustaljenom sudskom praksom ti elementi moraju biti dovoljno jasni i precizni kako bi omogućili tuženiku da pripremi svoju obranu i Općem sudu da odluči o tužbi, prema potrebi bez drugih podataka. Kako bi se jamčila pravna sigurnost i dobro sudovanje, za dopuštenost tužbe je nužno da bitni činjenični i pravni elementi na kojima se ona temelji proizlaze, barem u sažetku, ali na koherentan i razumljiv način, iz teksta same tužbe (vidjeti u tom smislu rješenje od 11. siječnja 2013., *Charron Inox i Almet/Komisija i Vijeće*, T-445/11 i T-88/12, EU:T:2013:4, t. 57.).
- 255 S obzirom na navedeno valja ispitati argumente tužitelja u okviru četiri dijela desetog tužbenog razloga.
- Prvi dio desetog tužbenog razloga, koji se odnosi na nepotpunost dokumenta o konačnoj objavi i na povredu članka 20. stavaka 2. i 4. Osnovne uredbe kao i na pogreške u obrazloženju u pobijanoj uredbi
- 256 Tužitelji ističu da dokument o konačnoj objavi ne sadržava dovoljno informacija o različitim elementima u vezi s izračunom dampinške marže i štete, određenim prilagodbama, industrijom Unije i izmjenom razdoblja važenja nametnutih mjera na pet godina. Prema mišljenju tužitelja, iz toga proizlazi povreda članka 20. stavaka 2. i 4. Osnovne uredbe i pobijana uredba stoga nije pravilno obrazložena. U tom smislu tužitelji iznose sedam različitih prigovora.
- 257 Vijeće osporava te argumente.
- 258 Prije svega, valja primijetiti da u skladu s naslovom desetog tužbenog razloga tužitelji ističu „mnogobrojne povrede prava obrane tužitelja i njihovih članova”. Međutim, što se tiče prvog dijela ovog tužbenog razloga, valja utvrditi da iz točke 152. tužbe proizlazi da se on odnosi na „dokument o konačnoj objavi koji su primili tužitelji”. Usto tužitelji nigdje u tužbi ne tvrde da se taj dio odnosi na priopćavanje dokumenta o konačnoj objavi drugoj stranci u upravnom postupku. Iz toga slijedi da taj dio treba tumačiti na način da se odnosi na navodne povrede postupovnih prava tužitelja kao zainteresiranih stranaka tijekom antidampinškog postupka.
- 259 Valja navesti da članak 20. stavak 2. Osnovne uredbe predviđa, među ostalim, da podnositelji zahtjeva, uvoznici i izvoznici i njihove predstavničke udruge i predstavnici zemlje izvoza mogu zatražiti konačnu objavu osnovnih činjenica i razmatranja na temelju kojih se namjerava preporučiti uvođenje konačnih mjera. U skladu s člankom 20. stavkom 4. te uredbe konačna objava daje se u pisanom obliku, vodeći računa o zaštiti povjerljivih podataka, u najkraćem roku, i uobičajeno, ne dulje od mjesec dana prije konačne odluke ili podnošenja prijedloga Komisije za konačnu mjeru. Također predviđa da ako Komisija ne može objaviti određene činjenice ili razmatranja u to vrijeme, objavljuje ih najranije moguće nakon tog roka.
- 260 Prvim prigovorom tužitelji ističu da dokument o konačnoj objavi nije pružio nikakve informacije o izračunu dampinške marže i o šteti na nacionalnoj razini, osim nekoliko općih izjava. Taj je nedostatak onemogućio tužiteljima „i njihovim članovima” pružanje bilo kakvih očitovanja o nepostojanju upravnih pogrešaka u izračunima, o nepostojanju metodoloških pogrešaka u primijenjenoj metodologiji, o pitanju jesu li domaće prodajne cijene uzete na razini franko tvornica i o pitanju jesu li provedene potrebne prilagodbe.

- 261 Kao prvo, valja utvrditi, što se tiče marže štete, da je prvi prigovor u proturječju s drugim (vidjeti točke 268. do 270. u nastavku), prema kojem je Komisija pružila „eksplanatornu notu i tablice Excel kako bi potkrijepila izračun marže štete”. Prema tome, valja odbiti prvi prigovor u dijelu u kojem se odnosi na informacije o marži štete.
- 262 Kao drugo, što se tiče dampinške marže, valja primijetiti, s jedne strane, da tužitelji u svojim pismenima ne navode „nekoliko općih izjava” o izračunu dampinške marže u dokumentu u konačnoj objavi na koje upućuju. S druge strane, tužitelji ne objašnjavaju zbog čega smatraju da te izjave nisu prikladne i ne navode koje bi informacije prema njihovu mišljenju bile potrebne. U nedostatku takvih pojašnjenja valja, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 252. gore, kao i na temelju one navedene u točki 254. gore, odbaciti prvi prigovor kao nedopušten.
- 263 U svakom slučaju, u pogledu dampinške marže valja podsjetiti na to da je prema razmatranjima o dampingu iz točaka 60. do 74. dokumenta o konačnoj objavi, koja u biti odgovaraju uvodnim izjavama 60. do 62., 64. do 68., 72., 74. i 75. kao i dijelovima uvodnih izjava 70., 73. i 76. pobijane uredbe, ona u ovom slučaju bila utvrđena na temelju podataka koje su pružili nezavisni trgovci/proizvođači mješavina, tj. njihovih unutarnjih prodajnih cijena za uobičajenu vrijednost i njihovih cijena za klijente u Uniji za izvoznju cijenu. Prema tome, te informacije općenito predstavljaju, kako to pravilno ističe Vijeće, povjerljive podatke trgovaca/proizvođača mješavina koje su se u nedostatku posebnih okolnosti smjele ne priopćiti zainteresiranim strankama poput tužiteljâ koji zastupaju interese svojih dobavljača.
- 264 Također valja navesti da tužitelji ne navode kako bi mogli bolje osigurati svoju obranu u nedostatku te nepravilnosti u smislu sudske prakse navedene u točki 252. gore. Naime, ne iznose nijedan argument u pogledu pogreške koja se tiče činjenica ili prava koju su počinile institucije, nego samo ističu svoju nemogućnost iznošenja očitovanja na hipotetske situacije, poput one u vezi s nepostojanjem upravnih pogrešaka u izračunima i metodoloških pogrešaka u primijenjenoj metodologiji i o pitanju jesu li bile provedene potrebne prilagodbe. Nadalje, valja navesti da tužitelji ni na koji način ne objašnjavaju kako bi mogli pružiti relevantna očitovanja u pogledu informacija koje nisu povjerljive u vezi s cijenama trgovaca/proizvođača mješavina o kojima je riječ niti objašnjavaju prilagodbe koje bi prema njihovu mišljenju mogle biti potrebne.
- 265 Što se tiče navodne nemogućnosti pružanja očitovanja „o pitanju jesu li domaće prodajne cijene bile uzete na razini franko tvornica”, tužitelji ne preciziraju na koji izračun upućuju. Taj argument stoga nije iznesen na koherentan i razumljiv način u smislu sudske prakse navedene u točki 254. gore i treba ga odbaciti kao nedopušten. U svakom slučaju valja navesti da iz točke 94. dokumenta o konačnoj objavi i iz uvodne izjave 97. pobijane uredbe proizlazi da su ponderirane prosječne prodajne cijene prema vrsti proizvoda koje su proizvođači iz Unije uključeni u uzorak naplaćivali nezavisnim klijentima na tržištu Unije doista bile prilagođene na razini franko tvornica.
- 266 Kao treće, budući da tužitelji tvrde da su „njihovi članovi” bili spriječeni pružiti određena očitovanja, dovoljno je primijetiti da tužitelji u svojim pismenima ne objašnjavaju na koje se to članove odnosi njihov argument. Prema tome, iz pismena tužiteljâ ne proizlazi razumljivo, u smislu sudske prakse navedene u točki 254. gore, koji su to članovi na koje oni upućuju i stoga prvi prigovor valja odbaciti kao nedopušten u dijelu u kojem se odnosi na povredu postupovnih prava članova tužiteljâ tijekom antidampinškog postupka.
- 267 Iz toga slijedi da prvi prigovor treba odbaciti u cijelosti.
- 268 Drugim prigovorom tužitelji ističu da u odnosu na dva trgovca/proizvođača mješavina koja su surađivala u ispitnom postupku Komisija nije pružila ni eksplikativnu notu o metodi upotrijebljenoj za izračun dampinške marže ni elektroničku verziju tablica „Excel” koje potkrjepljuju izračun dampinške marže, što je „razumijevanje krajnjeg rezultata učinilo još težim”.

- 269 Valja naglasiti da tužitelji ne objašnjavaju u kojoj bi mjeri, u nedostatku navodne nepravilnosti, antidampinški postupak mogao dovesti do drukčijeg rezultata, suprotno onomu što zahtijeva sudska praksa navedena u točki 252. gore.
- 270 U svakom slučaju, kao prvo, valja navesti da Vijeće odgovara da su dva trgovca/proizvođača mješavina koja su surađivala u ispitnom postupku dobila izračun dampinške marže kao i dokument o dodatnoj objavi nakon svojih očitovanja o dokumentu o konačnoj objavi. Vijeće tvrdi da te dokumente nije moglo uložiti u spis koji nije povjerljiv jer su sadržavali informacije koje nije moglo priopćiti tužiteljima zbog povjerljivosti. Tužitelji ne osporavaju taj argument. Kao drugo, što se tiče navodnog nedostatka objašnjenja o metodi upotrijebljenoj za izračun dampinške marže, tužitelji ne navode zbog čega smatraju da objašnjenja dana u točkama 72. i 73. dokumenta o konačnoj objavi, kako su preuzeta u uvodnim izjavama 74. i 75. pobijane uredbe, nisu prikladna. Kao treće, što se tiče nedostatka tablica u formatu „Excel”, valja navesti da institucije nisu ni na koji način obvezne pružiti zainteresiranim strankama „elektroničku verziju tablica Excel koje potkrjepljuju izračun dampinške marže”.
- 271 Iz toga slijedi da drugi prigovor treba odbiti.
- 272 Trećim prigovorom tužitelji tvrde da Komisija u dokumentu u konačnoj objavi nije ispitala argumente tužiteljâ i njihovih članova u njihovim očitovanjima na dokument o privremenoj objavi, osobito „u pogledu konkretnih razloga na temelju kojih je zaključila da društva u uzorku nemaju izvozne cijene, unatoč dokazima koje je pružilo nekoliko članova tužiteljâ”.
- 273 Kao prvo, što se tiče argumenata tužiteljâ u njihovim očitovanjima danima kao odgovor na dokument o privremenoj objavi o nedostatku izvozne cijene društava u uzorku, s jedne strane, valja navesti da se konačna objava, u smislu članka 20. stavka 2. Osnovne uredbe, odnosi na osnovne činjenice i razmatranja na temelju kojih se namjerava preporučiti uvođenje konačnih mjera. Iz toga slijedi da iz te odredbe ne proizlazi nikakva obveza za Komisiju da u dokumentu o konačnoj objavi ispita argumente koje je zainteresirana stranka iznijela u svojim očitovanjima na dokument o privremenoj objavi, ako ne smatra da se ti argumenti odnose na osnovne činjenice i razmatranja na temelju kojih se namjerava preporučiti uvođenje konačnih mjera.
- 274 S druge strane, valja navesti da je Komisija u točkama 62. i 68. dokumenta o konačnoj objavi, koje u biti odgovaraju uvodnim izjavama 63. i 69. pobijane uredbe, navela da uzorkovani američki proizvođači nisu izvozili proizvod o kojem je riječ u Uniju, da nije bilo moguće rekonstruirati slijed svih pojedinačnih kupnji i usporediti uobičajene vrijednosti s odgovarajućim izvoznim cijenama, da nije bilo moguće identificirati proizvođača u trenutku izvoza u Uniju i da ti proizvođači nisu imali saznanja o razini izvoznih cijena u Uniju. Na temelju toga odbila je argument određenih američkih proizvođača prema kojem prodajna cijena koju su primjenjivali proizvođači iz SAD-a u odnosu na nezavisne trgovce/proizvođače mješavina iz njihove zemlje može poslužiti kao izvozna cijena. Tužitelji ne objašnjavaju zbog čega ti zaključci nisu prikladni.
- 275 Kao drugo, što se tiče argumenata prema kojima je Komisija u dokumentu o konačnoj objavi propustila ispitati argumente koje su tužitelji i njihovi članovi iznijeli u svojim očitovanjima na dokument o privremenoj objavi i prema kojima ona nije uzela u obzir „dokaze koje je pružilo nekoliko članova tužiteljâ”, valja navesti da oni ne preciziraju koje argumente Komisija nije ispitala u dokumentu o konačnoj objavi, koji su od njihovih članova ti koji su pružili te argumente ili koje dokaze Komisija nije uzela u obzir. Ti argumenti stoga ne ispunjavaju uvjete predviđene člankom 44. stavkom 1. točkom (d) Poslovnika od 2. svibnja 1991., koji zahtijeva da bitni činjenični i pravni elementi na kojima se tužba temelji proizlaze na koherentan i razumljiv način iz samog njezina teksta (vidjeti točku 254. gore) i treba ih stoga odbaciti kao nedopuštene.
- 276 Stoga treći prigovor treba odbaciti u cijelosti.

- 277 Četvrtim prigovorom tužitelji ističu da dokument o konačnoj objavi nije pružio nikakva objašnjenja o nedostatku prilagodbe obujma američkog uvoza u ovisnosti o postotku goriva, iako je ta prilagodba provedena za uvoze podrijetlom iz svih ostalih zemalja.
- 278 U tom smislu valja naglasiti da tužitelji u okviru ovog prigovora ne objašnjavaju kako bi u nedostatku navodne nepravilnosti antidampinški postupak mogao dovesti do drukčijeg rezultata, suprotno onomu što zahtijeva sudska praksa navedena u točki 252. gore. U svakom slučaju iz trećeg tužbenog razloga proizlazi da je objašnjenje dano u dokumentu o konačnoj objavi u tom smislu omogućilo tužiteljima da ospore nedostatak analogne prilagodbe u slučaju uvoza podrijetlom iz SAD-a. Iz toga slijedi da četvrti prigovor također treba odbiti kao neosnovan.
- 279 Petim prigovorom tužitelji tvrde da dokument o konačnoj objavi nije pružio nikakve detalje o razlogu zbog kojeg isključenje „od samog početka” proizvođača mješavina E85 i analognih mješavina industrije u Uniji nije imalo nikakav bitan utjecaj na utvrđivanje štete. Nijedan element iz spisa u tom smislu ne podupire Komisijin zaključak u njezinu odgovoru na očitovanja tužitelja na dokument o konačnoj objavi, prema kojem je proizvodnja tih mješavina „bila vrlo ograničena”.
- 280 U tom smislu Vijeće u obranu objašnjava da su te tvrdnje pogrešne jer Komisija nije isključila mješavine E85 „od samog početka”. Prema raspoloživim informacijama, postoji samo nekoliko proizvođača mješavina E85 u Uniji, čija se proizvodnja čini vrlo ograničenom, pri čemu su upitnici koji nisu povjerljivi za dva proizvođača u Uniji naveli da oni proizvode E85 u malim količinama i te su utvrđene male količine stoga upotrijebljene u izračunima.
- 281 S jedne strane, valja navesti da tužitelji ne preciziraju pojam „slične mješavine”. Posljedično, argument u vezi s navedenim „sličnim mješavinama” stoga nije iznesen na koherentan i razumljiv način u smislu sudske prakse navedene u točki 254. gore i treba ga odbaciti kao nedopušten.
- 282 S druge strane, tužitelji ne osporavaju istinitost elemenata koje Vijeće navodi u obranu. Prema tome, valja navesti da iz objašnjenja Vijeća proizlazi da mješavine E85 nisu bile isključene „od samog početka” ispitnog postupka i da je u upravnom spisu bilo elemenata koji su potkrjepljivali činjenicu da je proizvodnja mješavina o kojima je riječ u Uniji bila „vrlo ograničena”. Stoga peti prigovor u preostalom dijelu valja odbiti kao neosnovan.
- 283 Šestim prigovorom tužitelji ističu da unatoč njihovom zahtjevu dužnosniku za saslušanja tijekom saslušanja pred Komisijom, Vijeće nije pružilo podatke o trošku sirovina proizvođača u industriji Unije. Da su raspolagali tim podacima, mogli bi „s više sigurnosti” dokazati da je navodna znatna šteta bila uzrokovana povećanjem troška sirovina industrije Unije.
- 284 U tom smislu prije svega valja navesti da su tužitelji na saslušanju od 11. rujna 2012. zatražili „podatke o kretanjima troškova proizvodnje i sirovina” U skladu sa zapisnikom s tog saslušanja dužnosnik za saslušanja pozvao je skupinu Komisije za ispitni postupak da pruži pisana objašnjenja najkasnije do 18. rujna 2012. S jedne strane, valja navesti da tužitelji nigdje u svojim pismenima ne tvrde da tom zahtjevu dužnosnika za saslušanja nije odgovarajuće udovoljeno. S druge strane, tužitelji ne dokazuju niti da su ponovili svoj zahtjev u okviru konačne objave u skladu s člankom 20. stavkom 2. Osnovne uredbe.
- 285 Nadalje, valja navesti da tužitelji nisu pružili nikakav element koji dokazuje da su od Vijeća zatražili da im pruži podatke o kojima je riječ.
- 286 Naposljetku, Vijeće objašnjava da informacije prema kojima je većina proizvođača u industriji Unije osiguravala rizik fluktuacije cijena sirovina imaju povjerljivu narav i da ih se stoga nije moglo uložiti u spis koji nije povjerljiv, što tužitelji ne osporavaju.

- 287 Iz toga slijedi da tužitelji nisu dokazali da institucije nisu dovoljno, u okviru obveza koje proizlaze iz članka 20. stavaka 2. i 4. Osnovne uredbe, udovoljile njihovim zahtjevima za pristup dodatnim informacijama u vezi s troškovima sirovina industrije Unije. Prema tome, argument u prilog šestom prigovoru ne može se prihvatiti.
- 288 Sedmim prigovorom tužitelji ističu da dokument o dodatnoj objavi, u kojem je Komisija predložila izmjenu razdoblja važenja predložene konačne antidampinške mjere s tri na pet godina, nije bio dovoljno obrazložen jer je „odbio samo dva od tri razloga na temelju kojih je Vijeće izvorno predložilo razdoblje važenja od tri godine” i nije „ispitao treći razlog”.
- 289 Valja navesti, kao što to pravilno ističe Vijeće a da tužitelji to ne osporavaju, da je u skladu s člankom 11. stavkom 2. Osnovne uredbe uobičajeno razdoblje važenja antidampinške mjere pet godina. Tako je dokument o dodatnoj objavi predviđao povratak na uobičajeno razdoblje. U tom smislu valja navesti da obveza obrazlaganja u okviru antidampinških mjera ne obvezuje institucije da objasne zašto se stajalište usvojeno u određenom stadiju antidampinškog postupka eventualno pokazalo neosnovanim (vidjeti u tom smislu presudu Whirlpool Europe/Vijeće, t. 253. *supra*, EU:T:2010:390, t. 116.).
- 290 Nadalje, tužitelji ne objašnjavaju koji bi bio učinak neispitivanja u dokumentu o konačnoj objavi „trećeg razloga”, na koji se Komisija izvorno pozvala u prilog razdoblju važenja od samo tri godine.
- 291 Prema tome, sedmi prigovor valja odbiti kao neosnovan.
- 292 Budući da sedam prigovora tužiteljâ nije prihvaćeno, također valja odbiti argument tužiteljâ prema kojem pobijana uredba nije „pravilno obrazložena” jer je dokument o konačnoj objavi bio nepotpun. Prema tome, prvi dio desetog tužbenog razloga treba odbiti kao djelomično nedopušten i djelomično neosnovan.
- Drugi dio desetog tužbenog razloga, koji se odnosi na činjenicu da je dokument o dodatnoj objavi dostavljen, kao prvo, državama članicama i podnositelju zahtjeva i nakon toga tužiteljima, i to u suprotnosti s načelima dobre uprave i nediskriminacije, prava obrane kao i člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe
- 293 Tužitelji u biti ističu da je Komisija podnijela prijedlog izmjene razdoblja važenja mjera s tri na pet godina predstavnicima država članica u okviru savjetodavnog odbora i podnositelju zahtjeva prije nego što je ta informacija njima priopćena, i to u suprotnosti s načelima nediskriminacije i dobre uprave kao i prava obrane tužiteljâ i „njihovih članova”. Nadalje, činjenica da je savjetodavni odbor odobrio izmjenu razdoblja važenja mjera tijekom sastanka koji se održao dva dana prije nego što je dokument o konačnoj objavi dostavljen zainteresiranim strankama te stoga prije očitovanja tužiteljâ povređuje obvezu uzimanja u obzir očitovanja o dokumentu o konačnoj objavi predviđenu člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe.
- 294 Vijeće osporava argumente tužiteljâ.
- 295 Valja podsjetiti na to da se u skladu s člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe „[n]akon konačne objave, prigovori uzimaju u obzir samo ako su primljeni unutar razdoblja koje je odredila Komisija za svaki pojedinačni slučaj, vodeći računa o žurnosti pitanja, a koje nije kraće od 10 dana”.
- 296 Kao prvo, što se tiče navodne povrede prava obrane, dovoljno je navesti da tužitelji ne objašnjavaju kako bi oni sami ili njihovi članovi mogli bolje osigurati svoju obranu u nedostatku navodne nepravilnosti. Prema tome, taj argument valja odbiti s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 252. gore.

- 297 Kao drugo, što se tiče argumenta prema kojem je podnositelj zahtjeva bio obaviješten o izmjeni razdoblja važenja mjera prije nego što je ta informacija priopćena drugim zainteresiranim strankama, tužitelji se pozivaju na priopćenje za medije objavljeno na internetskoj stranici ePure-a od 20. prosinca 2012., u kojem je potonji objavio da Unija teži nametanju antidampinških mjera za razdoblje od pet godina jer je takvu „odluku odobrila” većina država članica.
- 298 Vijeće osporava tu tvrdnju i u obranu ističe da je Komisija obavijestila sve zainteresirane stranke, uključujući podnositelja zahtjeva, o prijedlogu izmjene razdoblja važenja mjera istodobno, tj. 21. prosinca 2012. Dodaje da nije obvezna objašnjavati ili braniti sadržaj priopćenja za medije koje je objavila treća osoba.
- 299 U tom smislu valja navesti da je navedeno priopćenje za medije samo indicija koja ne dokazuje da su Vijeće ili Komisija u stvarnosti podnositelja zahtjeva obavijestili prije njih o izmjeni trajanja mjera i da tužitelji nisu pružili nikakav drugi element u prilog svojoj tvrdnji. Posljedično, taj argument valja odbiti jer tužitelji nisu pružili odgovarajući dokaz.
- 300 Kao treće, valja ispitati argument prema kojem je prijedlog izmjene razdoblja važenja mjera prethodno dostavljen predstavnicima država članica u okviru savjetodavnog odbora.
- 301 Prema navodima tužiteljâ, priopćenje ePure-a od 20. prosinca 2012. odnosi se na glasovanje u okviru savjetodavnog odbora tijekom sastanka održanog 19. prosinca 2012. i dokazuje da je Komisija podnijela prijedlog produljenja razdoblja važenja mjera s tri na pet godina predstavnicima država članica u okviru savjetodavnog odbora i podnositelju zahtjeva prije nego što je ta informacija njima priopćena. Međutim, Vijeće osporava taj argument i u obranu tvrdi da je Komisija obavijestila države članice kao i zainteresirane stranke o prijedlogu izmjene razdoblja važenja mjera istodobno, tj. 21. prosinca 2012.
- 302 Što se tiče, kao prvo, navode povrede načela nediskriminacije od strane institucija Unije, valja navesti da ona pretpostavlja da su one na različit način postupale u usporedivim situacijama, uzrokujući nepovoljniji položaj za određene operatore u odnosu na druge a da ta razlika u postupanju nije opravdana postojanjem objektivnih razlika određene važnosti (presuda od 23. listopada 2003., Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures i Zhejiang Yankon/Vijeće, T-255/01, Zb., EU:T:2003:282, t. 60.).
- 303 U tom smislu dovoljno je navesti da predstavnici država članica u okviru savjetodavnog odbora nisu, za razliku od tužitelja, zainteresirane stranke u antidampinškom postupku. Iz toga slijedi da se tužitelji i države članice nisu nalazili u usporedivim situacijama u smislu sudske prakse. Prema tome, priopćavanje informacija državama članicama nije uređeno člankom 20. Osnovne uredbe, nego se obavlja u skladu s njezinim člankom 15. stavkom 2., u njegovoj izvornoj verziji koja se primjenjuje u ovom slučaju, prema kojem Komisija državama članicama prije sastanka savjetodavnog odbora priopćuje „sve relevantne podatke”.
- 304 Što se tiče, kao drugo, navodne povrede načela dobre uprave, valja podsjetiti na to da su Komisija i Vijeće obvezni poštovati temeljna prava Unije tijekom upravnog postupka, među kojima su pravo na dobru upravu, propisano člankom 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, koji sadržava niz posebnih prava. Međutim, načelo dobre uprave samo za sebe ne daje prava pojedincima, osim ako je izraz posebnih prava u smislu članka 41. Povelje o temeljnim pravima (presuda od 4. listopada 2006., Tillack/Komisija, T-193/04, Zb., EU:T:2006:292, t. 127.). Međutim, tužitelji se ni na koji način ne pozivaju na takvo posebno pravo.
- 305 U svakom slučaju, čak i pod pretpostavkom da argument tužiteljâ treba shvatiti kao tvrdnju o povredi dužnosti pažljivog postupanja, valja podsjetiti na to da ta dužnost nadležne institucije obvezuje da pažljivo i nepristrano ispituju sve elemente relevantne za predmetni slučaj (vidjeti u tom smislu presudu od 12. prosinca 2014., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Vijeće, T-643/11,

Zb. (ulomci), EU:T:2014:1076, t. 46. i navedenu sudsku praksu). Međutim, u ovom slučaju, s obzirom na to da tužitelji nisu pružili nikakav element koji bi na zahtijevani način mogao dokazati da su Komisija ili Vijeće povrijedili tu obvezu, valja stoga odbiti argument o povredi načela dobre uprave kao neosnovan.

306 Prema tome, valja odbiti argument tužiteljâ o povredi načela nediskriminacije i dobre uprave.

307 Kao četvrto, također valja odbiti argument tužiteljâ prema kojem je povrijeđen članak 20. stavak 5. Osnovne uredbe jer je prijedlog izmjene razdoblja važenja mjera bio podnesen savjetodavnom odboru i on ga je „odobrio” prije nego što su podnesena očitovanja zainteresiranih stranaka. Čak i pod pretpostavkom da ta odredba stvara, kao što to tvrde tužitelji, obvezu „za institucije” da uzmu u obzir „očitovanja o dokumentu o konačnoj objavi”, dovoljno je navesti da tužitelji ne objašnjavaju u kojoj bi mjeri, u nedostatku navodne nepravilnosti, antidampinški postupak mogao dovesti do drukčijeg rezultata, suprotno onomu što zahtijeva sudska praksa navedena u točki 252. gore. U svakom slučaju valja podsjetiti na to da se u skladu s člankom 9. stavkom 4. Osnovne uredbe, u njegovoj izvornoj verziji koja se primjenjuje u ovom slučaju, provodi savjetovanje sa savjetodavnim odborom, koji usto nije institucija, prije nego što Vijeće uvede konačnu antidampinšku pristojbu. Doduše, članak 15. stavak 2. Osnovne uredbe u njegovoj izvornoj verziji predviđa da Komisija prethodno priopćava državama članicama „sve relevantne podatke”. Međutim, s jedne strane, tužitelji ne ističu da Vijeće nije uzelo u obzir njihova očitovanja podnesena 2. siječnja 2013. o trajanju mjera prilikom donošenja pobijane uredbe. S druge strane, tužitelji ne tvrde niti da su njihova očitovanja podnesena 2. siječnja 2013. sadržavala relevantne podatke koje je Komisija u skladu s tim stavkom morala priopćiti državama članicama.

308 Stoga valja odbiti drugi dio desetog tužbenog razloga.

Treći dio desetog tužbenog razloga, koji se odnosi na nepotpun pristup spisu ispitnog postupka koji nije povjerljiv, u suprotnosti s pravima obrane, člankom 6. stavkom 7. i člankom 19. stavcima 1. i 2. Osnovne uredbe

309 Tužitelji ističu da je Komisija odbila odobriti im pristup određenim informacijama, određenim dokazima i određenim dokumentima unatoč nekoliko zahtjeva koje su oni u tom smislu podnijeli tijekom ispitnog postupka. To je u suprotnosti s člankom 6. stavkom 7. i člankom 18. stavcima 1. i 2. Osnovne uredbe i povređuje njihova prava obrane. Tužitelji iznose pet prigovora kojima tvrde da Komisija nije odobrila potpun pristup spisu ispitnog postupka koji nije povjerljiv.

310 Vijeće osporava argumente tužiteljâ.

311 Članak 6. stavak 7. Osnovne uredbe propisuje sljedeće:

„Podnositelji zahtjeva, uvoznici i izvoznici i udruženja koja ih predstavljaju, kao i udruge korisnika i potrošača, a koji su postali poznati u skladu s drugim podstavkom članka 5. stavka 10., kao i predstavnici zemlje izvoznice mogu, na pisani zahtjev, pregledati sve podatke koje je Komisiji dostavila stranka u ispitnom postupku, a različite od internih dokumenata koje pripremaju nadležna tijela [Unije] ili njezinih država članica, a koji su relevantni za predstavljanje njihovih slučajeva i koji nisu povjerljivi u smislu članka 19. te se koriste u ispitnom postupku. Navedene stranke mogu odgovoriti na podatke, a njihovi se komentari uzimaju u obzir ako su u odgovoru dovoljno argumentirani.”

312 U skladu s člankom 19. stavkom 1. Osnovne uredbe „[s]a svim podacima koji su po svojoj prirodi povjerljivi (na primjer, jer bi njihovo objavljivanje davalo znatne komparativne prednosti konkurentu ili bi imalo značajne štetne učinke na osobu koja daje podatke ili na osobu od koje je primila podatke), ili koje stranke u ispitnom postupku pružaju na povjerljivoj osnovi, nadležna tijela postupaju kao s takvima, ako postoji osnovanost takvog zahtjeva.”

313 Članak 19. stavak 5. Osnovne uredbe propisuje sljedeće:

„Vijeće, Komisija i države članice, ili službenici neke od njih, ne otkrivaju podatke koje prime prema ovoj Uredbi, a za koje je pružatelj podatka zatražio povjerljivo postupanje, bez posebnog odobrenja pružatelja podatka. Razmjene podataka između Komisije i država članica, ili svi podaci vezani za savjetovanje obavljani prema članku 15., odnosno svi interni dokumenti koje pripremaju tijela [Unije] ili njezine države članice, ne otkrivaju se osim kako je posebno predviđeno ovom Uredbom.”

314 Povreda prava na pristup spisu ispitnog postupka može dovesti do poništenja pobijane uredbe samo ako je otkrivanje dokumenata o kojima je riječ moglo, makar u maloj mjeri, dovesti do drukčijeg ishoda upravnog postupka u slučaju da ih je poduzetnik o kojem je riječ mogao upotrijebiti tijekom tog postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, Zb., EU:C:2012:78, t. 174.).

315 Što se tiče prvog prigovora, tužitelji smatraju da je Komisija odbila dati pristup ili pružiti sažetak baza podataka Eurostata (Statistički ured Europske unije) i drugih nacionalnih carinskih baza podataka koje nisu povjerljive upotrijebljenih za utvrđivanje obujma i vrijednosti različitih uvoza.

316 Valja navesti da tužitelji prvim prigovorom ne objašnjavaju u kojoj bi mjeri, u nedostatku navodne nepravilnosti, antidampinški postupak mogao dovesti do drukčijeg rezultata, suprotno onomu što zahtijeva sudska praksa navedena u točkama 252. i 314. gore. Stoga prvi prigovor treba odbiti kao neosnovan.

317 Drugim prigovorom tužitelji ističu da im je Komisija odbila dostaviti interni dokument koji sadržava mišljenje njezine Opće uprave (OU) za „poreze i carinsku uniju” o definiciji proizvoda o kojem je riječ.

318 S jedne strane, valja navesti da tužitelji ovim prigovorom ne objašnjavaju u kojoj bi mjeri, u nedostatku navodne nepravilnosti, antidampinški postupak mogao dovesti do drukčijeg rezultata, suprotno onomu što zahtijeva sudska praksa navedena u točkama 252. i 314. gore. S druge strane, valja navesti da se u skladu s člankom 19. stavkom 5. Osnovne uredbe interni dokumenti ne otkrivaju, osim ako je to izričito predviđeno tom uredbom. Prema tome, drugi prigovor valja odbiti kao neosnovan.

319 Trećim prigovorom tužitelji ističu da se u pogledu utvrđivanja dijela proizvodnje etanola od šećerne repe Komisija oslonila na pismeno podnositelja zahtjeva koje je spominjalo podatak o 12%, ali nije pružila nikakve detalje o izvoru upotrijebljenih podataka i metodi primijenjenoj za dobivanje te procjene. Tužitelji smatraju da stoga nisu mogli dokazati Komisiji da su njihovi „podaci o većem udjelu” proizvodnje od šećerne repe bili „točni podaci”.

320 Valja navesti da tim argumentom tužitelji ne objašnjavaju u kojoj bi mjeri priopćavanje izvora i metode upotrijebljene za izračun moglo dovesti do drukčijeg ishoda antidampinškog postupka, suprotno onomu što zahtijeva sudska praksa navedena u točkama 252. i 314. gore.

321 U svakom slučaju Komisija objašnjava da nije bila ovlaštena otkriti podatke o kojima je riječ jer su to bili povjerljivi poslovni podaci koje je pružio podnositelj zahtjeva. U tom smislu, s jedne strane, tužitelji ne objašnjavaju zašto navod, u dijelu pismena o kojem je riječ koji spominju, na stranici 434. Priloga A.10. tužbi, prema kojem je podatak o udjelu od 12% pružio komercijalni analitičar, nije dovoljan za utvrđivanje izvora podataka o kojima je riječ. S druge strane, iz tog navoda ni na koji način ne proizlazi da to pismeno sadržava opis upotrijebljene metode za izračun dijela tržišta o kojem je riječ.

322 Stoga treći prigovor treba odbiti kao neosnovan.

- 323 Četvrtim prigovorom tužitelji ističu da nema nijednog elementa iz spisa koji nije povjerljiv koji potkrjepljuje utvrđenje iz uvodne izjave 141. pobijane uredbe, prema kojem je većina proizvođača industrije Unije osiguravala rizik fluktuacije cijena sirovina.
- 324 S jedne strane, valja navesti da četvrtim prigovorom tužitelji ne ističu nikakvu povredu svojeg prava na pristup spisu koji nije povjerljiv. Prema tome, taj je prigovor bespredmetan i treba ga odbiti.
- 325 S druge strane, i u svakom slučaju, Vijeće objašnjava da su tijekom provjera na licu mjesta proizvođači iz Unije pružili detaljna objašnjenja o osiguravanju rizika i da su podaci o kojima je riječ povjerljive naravi i da ih stoga nije bilo moguće uložiti u spis koji nije povjerljiv. Nadalje, tužitelji ne osporavaju tvrdnju Vijeća prema kojoj je praksa osiguravanja rizika fluktuacije cijena uobičajena u sektoru o kojem je riječ i prema kojoj ju je lako provjeriti na temelju podataka dostupnih javnosti u godišnjim izvješćima proizvođača u Uniji. Posljedično, četvrti prigovor također treba odbiti kao neosnovan.
- 326 Petim prigovorom tužitelji smatraju da očitovanja ePure-a o izmjeni razdoblja važenja mjera s tri na pet godina nisu uložena u spis koji nije povjerljiv pravodobno kako bi im omogućio pripremu očitovanja u pogledu te izmjene za 2. siječnja 2013. Očitovanja ePure-a uložena su u spis koji nije povjerljiv tek 4. veljače 2013.
- 327 U tom smislu valja navesti da tužitelji ne objašnjavaju u kojoj bi mjeri, u nedostatku navodne nepravilnosti, antidampinški postupak mogao dovesti do drukčijeg rezultata, kako to zahtijeva sudska praksa iz točaka 252. i 314. gore.
- 328 U svakom slučaju Vijeće ističe da je Komisija u dokumentu o dodatnoj objavi od 21. prosinca 2012. sažela argumente ePure-a o razdoblju važenja i objasnila razloge povratka na uobičajeno razdoblje od pet godina. Što se tiče očitovanja podnositelja zahtjeva, valja primijetiti da dokument o dodatnoj objavi u biti sadržava iste podatke kao i uvodna izjava 173. pobijane uredbe i da stoga preuzima bitne činjenične i pravne elemente na kojima su institucije željele utemeljiti svoju odluku. Nasuprot tomu, tužitelji u replici samo osporavaju tvrdnju Vijeća a da ne preciziraju koja očitovanja ePure-a nisu bila dovoljno sažeta u dokumentu o dodatnoj objavi.
- 329 U replici tužitelji usto smatraju da je dokument o dodatnoj objavi samo negacija argumenata u prilog razdoblju važenja koji je Komisija izvorno predložila bez ikakvog stvarnog objašnjenja. Valja utvrditi, u skladu s odredbama članka 44. stavka 1. točke (c) i članka 48. stavka 2. Poslovnika od 2. svibnja 1991., da je taj novi prigovor nepravodoban jer je iznesen u replici i valja ga odbaciti kao nedopušten (vidjeti u tom smislu rješenje od 24. rujna 2009., Alcon/OHIM, C-481/08 P, EU:C:2009:579, t. 17. i presudu od 30. travnja 2015., VTZ i dr./Vijeće, T-432/12, EU:T:2015:248, t. 158.). Čak i pod pretpostavkom da taj novi prigovor nije iznesen nepravodobno, bilo bi dovoljno navesti da njime tužitelji ne ističu nikakvu povredu svojeg prava na pristup spisu ispitnog postupka koji nije povjerljiv. Stoga ga također valja odbaciti kao bespredmetan.
- 330 Stoga valja zaključiti da su tužitelji mogli pravodobno pripremiti svoja očitovanja u pogledu izmjene razdoblja važenja antidampinških mjera. Prema tome, peti prigovor i novi prigovor spomenut u prethodnoj točki treba odbaciti.
- 331 Iz toga slijedi da treći dio desetog tužbenog razloga treba odbaciti.

Četvrti dio desetog tužbenog razloga, koji se odnosi na nedovoljno razdoblje dano tužiteljima za podnošenje svojih očitovanja na dokument o konačnoj objavi, u suprotnosti s člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe i pravima obrane

- 332 Tužitelji smatraju da im Vijeće nije dalo minimalan zakonski rok od deset dana predviđen člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe za podnošenje svojih očitovanja o dokumentu o konačnoj objavi. U svakom slučaju minimalni zakonski rok od deset dana prema njihovu mišljenju nije bio dovoljan rok za podnošenje očitovanja na toliko složen dokument o objavi poput onog dostavljenog u ovom slučaju.
- 333 Vijeće osporava argumente tužiteljâ.
- 334 Prije svega, valja primijetiti da u skladu s naslovom četvrtog dijela desetog tužbenog razloga Vijeće nije dalo dovoljno vremena „tužiteljima” za podnošenje njihovih očitovanja na dokument o konačnoj objavi. Međutim, u tužbi tužitelji ističu da oni „i njihovi članovi” nisu imali dovoljno vremena za podnošenje svojih očitovanja.
- 335 U tom smislu valja naglasiti da tužitelji u svojim pismenima ne objašnjavaju koji su od njihovih članova dobili dokument o konačnoj objavi. Stoga, budući da tužitelji ovim dijelom žele istaknuti povredu postupovnih prava „svojih članova”, valja navesti da takav nedovoljno preciziran zahtjev ne ispunjava uvjete predviđene člankom 44. stavkom 1. točkom (c) Poslovnika od 2. svibnja 1991., koji zahtijeva da bitni činjenični i pravni elementi na kojima se tužba temelji proizlaze na koherentan i razumljiv način iz samog njezina teksta (vidjeti točku 254. gore). Prema tome, budući da tužitelji ističu da njihovi članovi nisu imali dovoljno vremena za podnošenje svojih očitovanja na dokument o konačnoj objavi, ovaj dio valja odbaciti kao nedopušten.
- 336 Što se tiče argumenta prema kojem Vijeće nije dalo dovoljno vremena tužiteljima za podnošenje njihovih očitovanja na dokument o konačnoj objavi, valja podsjetiti na to da članak 20. stavak 5. Osnovne uredbe u biti predviđa da su institucije obvezne uzeti u obzir očitovanja zainteresiranih stranaka samo pod uvjetom da su zaprimljena u roku koji odredi Komisija, koji ne smije biti manji od deset dana.
- 337 U ovom slučaju Komisija je tužiteljima 6. prosinca 2012. dostavila dokument o konačnoj objavi zahtijevajući njihova eventualna očitovanja „u roku od 10 dana [...], tj. do 17. prosinca 2012. u podne”. Rok od deset dana za podnošenje očitovanja na taj dokument, predviđen člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe, istekao je u nedjelju 16. prosinca 2012. U skladu s člankom 3. stavkom 4. Uredbe Vijeća (EEZ, Euratom) br. 1182/71 od 3. lipnja 1971. o utvrđivanju pravila koja se primjenjuju na razdoblja, datume i rokove (SL L 124, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 13., str. 5.), s obzirom na to da je posljednji dan roka bila nedjelja, rok je istekao istekom posljednjeg sata sljedećeg radnog dana, tj. istekom posljednjeg sata 17. prosinca 2012. Međutim, Komisija je pozvala zainteresirane stranke da podnesu svoja očitovanja na taj dokument do 17. prosinca 2012. do podneva, a ne do ponoći. Tužitelji su ipak dostavili svoja očitovanja u roku koji je odredila Komisija. Dopisom od 21. prosinca 2012. Komisija je dostavila dokument o dodatnoj objavi u vezi s izmjenom trajanja predloženih mjera. Međutim, tim je dopisom Komisija od stranaka zatražila da podnesu svoja očitovanja na predloženu izmjenu i na dokument o konačnoj objavi od 6. prosinca 2012. najkasnije do 2. siječnja 2013. do kraja radnog vremena.
- 338 S jedne strane, valja utvrditi da tužitelji u svojim pismenima ne objašnjavaju kako bi prema njihovu mišljenju upravni postupak zbog navodne nepravilnosti mogao dovesti do drukčijeg rezultata. U tom smislu presuđeno je da nepoštovanje roka od deset dana predviđenog člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe može dovesti do poništenja sporne uredbe samo ako postoji mogućnost da je zbog te nepravilnosti upravni postupak mogao dovesti do drukčijeg rezultata, utječući tako konkretno na tužiteljeva prava obrane (vidjeti u tom smislu presudu *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Vijeće*, t. 250. *supra*, EU:C:2009:598, t. 81. i navedenu sudsku praksu).

- 339 S druge strane, kao što to pravilno ističe Vijeće, Komisija je dopisom od 21. prosinca 2012. dala dodatan rok tužiteljima za podnošenje očitovanja na dokument o konačnoj objavi od 6. prosinca 2012. Iz toga slijedi da institucije nisu povrijedile članak 20. stavak 5. Osnovne uredbe.
- 340 Što se tiče argumenta prema kojem rok od deset dana nije bio dovoljan za podnošenje očitovanja na toliko složen dokument o objavi i s obzirom na nedostatak uredbe kojom se uvode privremene pristojbe s privremenim izračunom privremene dampinške marže, valja podsjetiti na to, kao što je to navedeno u točki 337. gore, da tužitelji ne samo da su imali minimalan zakonski rok nego i da im je Komisija naknadno, 21. prosinca 2012., dala dodatan rok od dvanaest kalendarskih dana za podnošenje očitovanja na taj dokument. Tužitelji ne tvrde da je taj produljeni rok bio nedovoljan.
- 341 Nadalje, tužitelji u replici tvrde da su dokumentom o dodatnoj objavi od 21. prosinca 2012. institucije počinile još jednu povredu postupka jer je savjetovanje sa savjetodavnim odborom provedeno već tijekom sastanka od 19. prosinca 2012. a da on nije ima saznanja o bitnom elementu, tj. mišljenju tužiteljâ i američkih proizvođača o izmijenjenom važenju predloženih mjera. U skladu s odredbama članka 44. stavka 1. točke (c) i članka 48. stavka 2. Poslovnika od 2. svibnja 1991. valja utvrditi da je taj novi prigovor nepravodoban jer je iznesen u replici i valja ga odbaciti kao nedopušten (vidjeti sudsku praksu navedenu u točki 329. gore).
- 342 Iz navedenog proizlazi da četvrti dio desetog tužbenog razloga također treba odbiti.
- 343 Iz prethodno navedenog proizlazi da deseti tužbeni razlog treba odbiti u cijelosti.
- 344 Prema tome, budući da je drugi dio prvog tužbenog razloga prihvaćen i posljedično taj tužbeni razlog, valja poništiti pobijanu uredbu u dijelu u kojem se odnosi na Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET i Platinum Ethanol, koji su članovi tužiteljâ. U preostalom dijelu ovu tužbu valja odbiti kao djelomično nedopuštenu i djelomično neosnovanu.

Troškovi

- 345 U skladu s člankom 134. stavcima 1. i 3. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Ako stranke djelomično uspiju u svojim zahtjevima, svaka stranka snosi vlastite troškove. Međutim, ako se to čini opravdanim u danim okolnostima, Opći sud može odlučiti da, osim vlastitih troškova, jedna stranka snosi i dio troškova druge stranke.
- 346 U ovom slučaju, budući da su i tužitelji i Vijeće djelomično uspjeli u svojim zahtjevima, snosit će svaki vlastite troškove.
- 347 U skladu s člankom 138. stavcima 1. i 3. Poslovnika, Komisija i ePure snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (peto vijeće),

proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se Provedbena uredba Vijeća (EU) br. 157/2013 od 18. veljače 2013. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država u dijelu u kojem se odnosi na Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC i Platinum Ethanol LLC.**
- 2. U preostalom dijelu tužba se odbija.**
- 3. Growth Energy i Renewable Fuels Association, Vijeće Europske unije, Europska komisija i ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol snosit će vlastite troškove.**

Dittrich

Szwarcz

Tomljenović

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 9. lipnja 2016.

Potpisi

Sadržaj

Okolnosti spora	2
Postupak i zahtjevi stranaka	4
1. Zahtjev za spajanje s predmetom T-277/13, Marquis Energy/Vijeće	4
2. Intervencije	4
3. Mjere upravljanja postupkom i usmeni dio postupka	4
4. Zahtjevi za povjerljivo postupanje	5
5. Zahtjevi stranaka	5
Pravo	6
1. Dopuštenost	6
Pravo udruženja poput tužiteljâ na pokretanje postupka	6
Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ	9
Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ u osobnom svojstvu	11
Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ kao zastupnika svojih članova	12
– Izravan utjecaj na tužitelje kao zastupnike uzorkovanih proizvođača bioetanola	12
– Osoban utjecaj na tužitelje kao zastupnike uzorkovanih proizvođača bioetanola	15
– Postojanje alternativnih pravnih lijekova	19
Aktivna procesna legitimacija tužiteljâ kao zastupnika svojih članova koji nisu četiri uzorkovana proizvođača	19
Pravni interes	20
2. Meritum	21
Prvi tužbeni razlog, koji se odnosi na povredu članka 2. stavka 8., članka 9. stavka 5. i članka 18. stavaka 1., 3. i 4. Osnovne uredbe, povredu načela pravne sigurnosti, zaštite legitimnih očekivanja i dobre uprave kao i očite pogreške u ocjeni koje je počinila Komisija zbog svojeg odbijanja da izračuna pojedinačnu dampinšku maržu i nametne pojedinačnu antidampinšku pristojbu, prema potrebi, članovima tužiteljâ u uzorku	21
Primjena Antidampinškog sporazuma WTO-a u ovom slučaju	23
Pitanje imaju li četiri uzorkovana američka proizvođača pravo da se na njih primijeni pojedinačna antidampinška pristojba na temelju članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe	24
Pitanje je li uvođenje pojedinačnih antidampinških pristojbi u ovom slučaju bilo nepraktično ...	28

Deseti tužbeni razlog, koji se odnosi na povredu članka 6. stavka 7., članka 19. stavaka 1. i 2., članka 20. stavaka 2., 4. i 5. Osnovne uredbe, prava obrane i načela nediskriminacije i dobre uprave kao i na nedostatak dovoljnog obrazloženja	33
Uvodna očitovanja	33
Prvi dio desetog tužbenog razloga, koji se odnosi na nepotpunost dokumenta o konačnoj objavi i na povredu članka 20. stavaka 2. i 4. Osnovne uredbe kao i na pogreške u obrazloženju u pobijanoj uredbi	34
Drugi dio desetog tužbenog razloga, koji se odnosi na činjenicu da je dokument o dodatnoj objavi dostavljen, kao prvo, državama članicama i podnositelju zahtjeva i nakon toga tužiteljima, i to u suprotnosti s načelima dobre uprave i nediskriminacije, prava obrane kao i člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe	38
Treći dio desetog tužbenog razloga, koji se odnosi na nepotpun pristup spisu ispitnog postupka koji nije povjerljiv, u suprotnosti s pravima obrane, člankom 6. stavkom 7. i člankom 19. stavcima 1. i 2. Osnovne uredbe	40
Četvrti dio desetog tužbenog razloga, koji se odnosi na nedovoljno razdoblje dano tužiteljima za podnošenje svojih očitovanja na dokument o konačnoj objavi, u suprotnosti s člankom 20. stavkom 5. Osnovne uredbe i pravima obrane	43
Troškovi	44